

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1
ДИНАР

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

ГОДИНА

XXX

БРОЈ

890

17. I 1969.

Велики
ЗАБАВНИКОВ
МАСКЕН БАЛ

СТАЛАКТИТИ НА АУТО-СТРАДИ. — Првог дана нове године над пут који води из Бергама према италијанском зимском одмаралишту Скилпарно, надвили су се прави сталактити, али не камени већ ледени. Да би саобраћај могао како-тако да се одвија, групе путара морале су моткама да разбијају и одвађују циновске ледене луше које је створио мраз од тридесет степени.

ПОРОДИЧНА АВАНТУРА. — Чitava породица Фитер — отац Џулијен, мајка Мери, једанаестогодишњи Џон и шеснаестомесечни Денијел — кренули су ових дана из Лондона за Галапашко острва у Тихом океану, једрилицом дугачком 14 метара. Фитерови живе на Галапагосу а у Енглеску су дошли да проведу новогодишње празнике и преузму још раније поручену једрилицу на којој ће они бити једини „морнари“.

Ripley's

Вероватли ишли не!

СПАСОНОСНА РАНА

ЏЕКИ МАРМОН, који је побегао из једне кажњеничке насеобине Новог Зеланда, стигао је до обале са још два бегунца. Али су домораци убили оба његова друга. Њега су поштедели јер им је крпа којом је везао рану на глави личила на знак достојанства који носе маорске поглавице.

(1800)

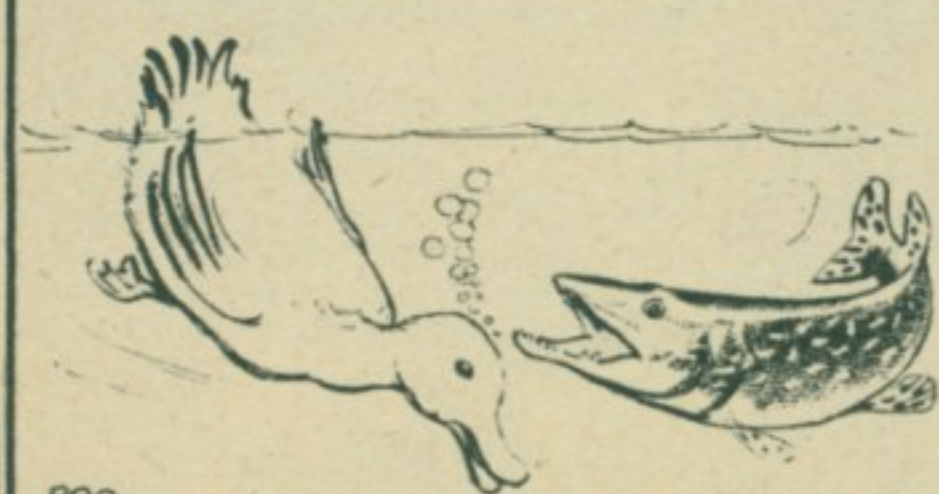
НАЈСЕВЕРНИЈЕ ДРВО НА СВЕТУ

РАСТЕ У ХАМЕРФЕСТУ (НОРВЕШКА) НАЈСЕВЕРНИЈЕМ СТАЛНОМ НАСЕЛУ НА СВЕТУ.

МЛАДА СТАРИЦА

БАРБАРА ФИРТАЛЕР присуствовала је 1712. прослави 700-те годишњице Цркве у Мауркирхену (Аустрија) а 1812. препешачила је 18 километара да би присуствовала прослави 800-те годишњице. Имала је тада 119 година.

Једна ШТУКА

У РЕЦИ СТАУЕР, У ЕНГЛЕСКОЈ, ЗГРАБИЛА ЈЕ ОДРАСЛУ ПАТКУ, ДРЖАЛА ЈЕ ПОД ВОДОМ СВЕ ДОК СЕ ОВА НИЈЕ УДАВИЛА, А ЗАТИМ ЈЕ ПОДЕЛА.

(Септ. 1948)

ЗЛАТАН ЧАСОВНИК

У ОБЛИКУ ЛАЛЕ И УКРАШЕН СТОТИНАМА БИСЕРА ИЗРАБЕН ЈЕ 1800. ГОДИНЕ У НОШАТЕЛУ (ШВАЈЦАРСКА).

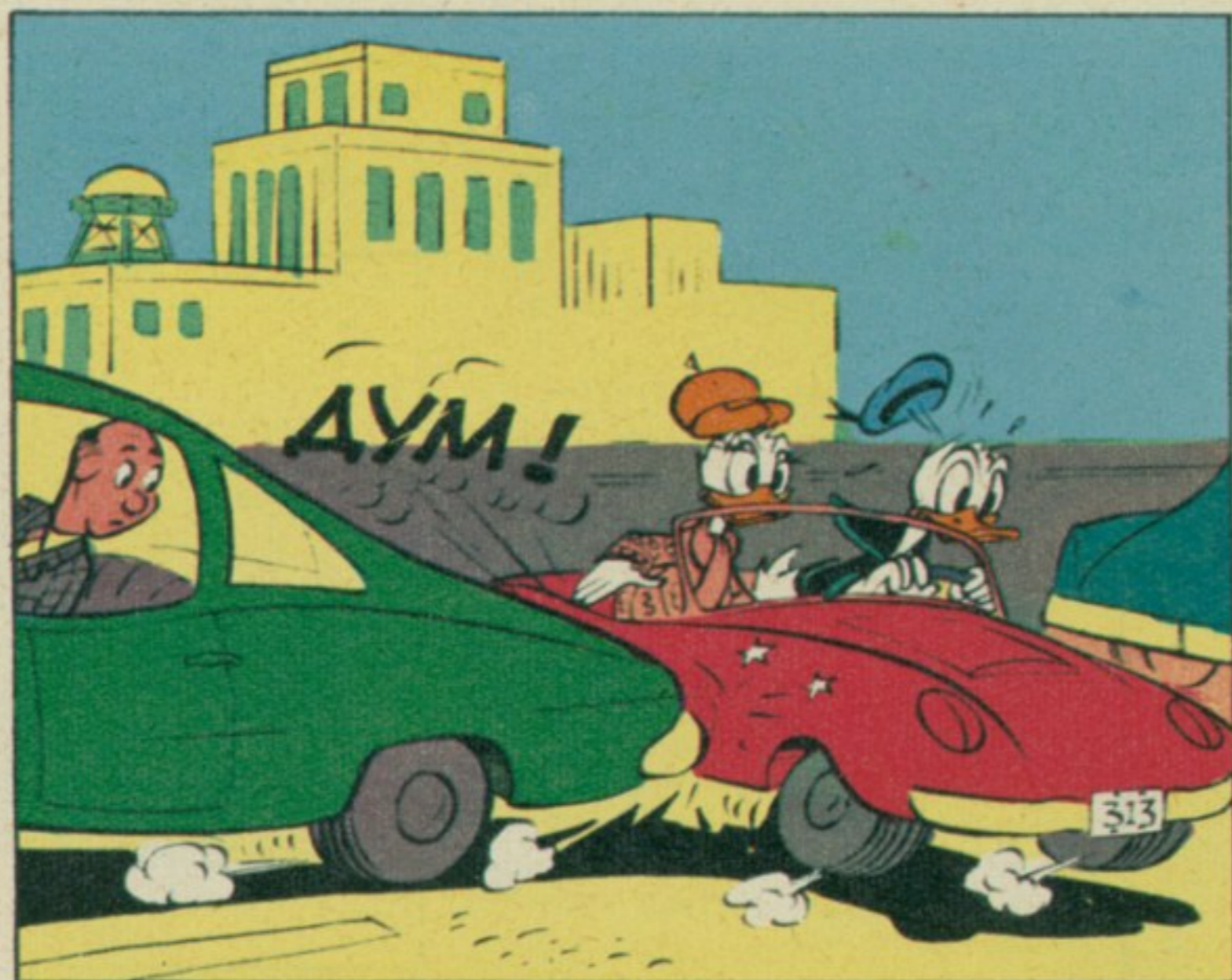
ЛЮБА МЕДВЕЂА ШАП

ИМА РЕШЕТАСТУ „КАПУЛАЧУ“.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

ПОКУШАЈТЕ ДА ХИПНОТИШЕТЕ

Узмите једну празну чисту флашицу и напуните је обичном водом. Онда неколико ваших пријатеља посадите на столице које су на различитој удаљености од бочице. Реците им да ће отворити бочицу и да желите да видите ко ће пре осетити мирис течности. Они који су најближе седећи тврдиће како су први осетили мирис, иако је у бочици обична вода, а она као што знате не мирише. Наведени оним што сте им рекли они су осетили чак и како вода „мирише“. Е, то се зове сугестија. Ви сте им сугерисали да је у бочици миришљава течност. Ви сте их хипнотисали.

МАДА СУ НАУЧНИЦИ ОТКРИЛИ МНОГЕ ТАЈНЕ ХИПНОЗЕ, ОНА ЈЕ И ДАНАС САЧУВАЛА НЕШТО МАГИЈСКО У СЕБИ

Како се лече уображени болесници? Довољно је дати им најобичнији аспирин и убедити их да је то најбољи лек на свету и њима је одмах боље. Иначе, и код правих болесника оваква сугестија је препоручљива.

Многи од нас и не приметите кад усвоје нечије мишљење и почну да га сматрају својим. То је почетак хипнотичког стања. Има много

КАШЉАЊЕ НА КОНЦЕРТУ

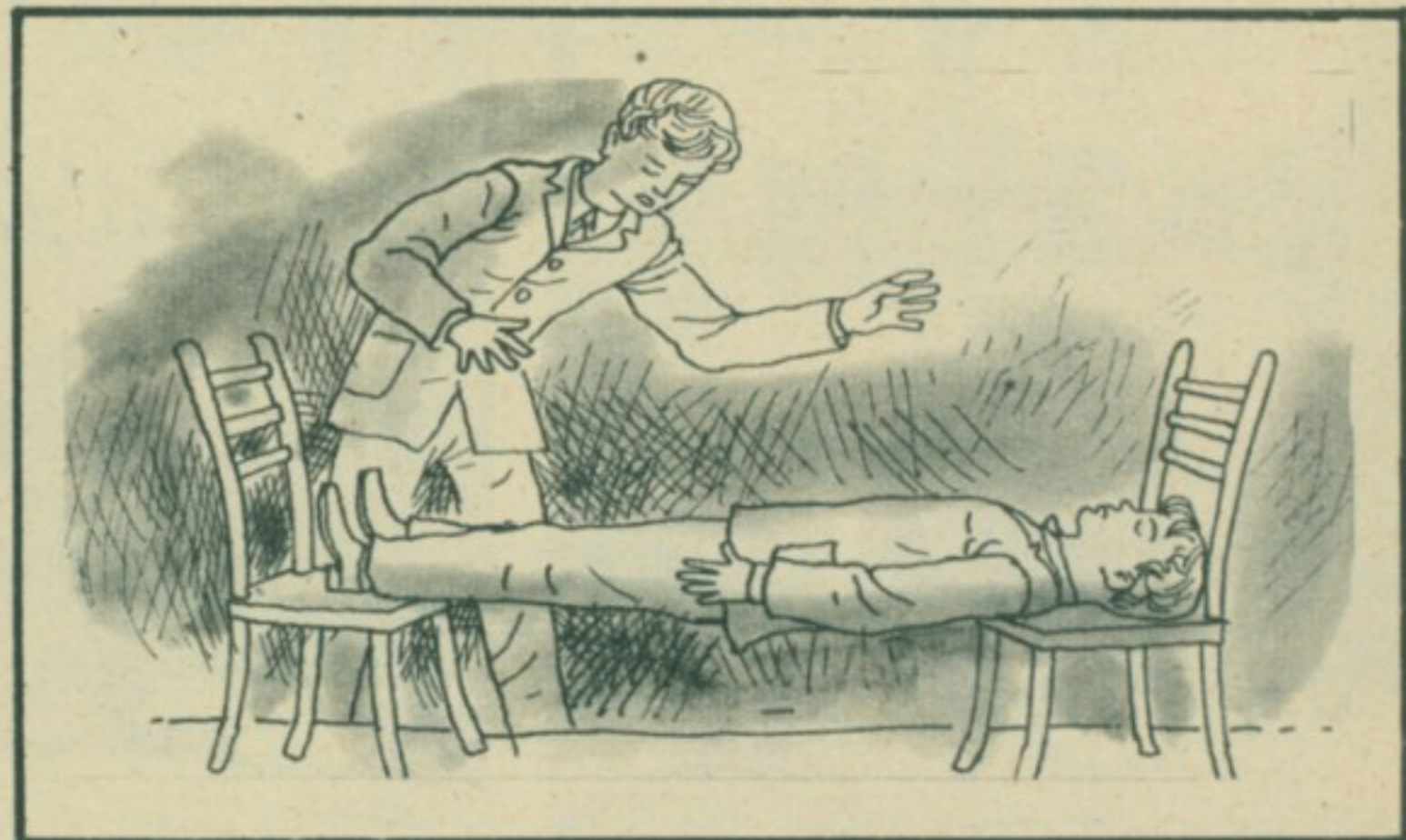
примера из живота кад под сугестијом других људи почињемо да радимо нешто што иначе не бисмо чинили.

На пример, на часу. Довољно је да само један ђак зевне, па ће и остали почети иако им није до зевања. Познато је и заразно кашљање на концерту или у позоришту, смех без разлога.

Дуго времена, у ствари од почетка 18. века када се први пут почело озбиљније говорити о хипнози, цела ова област била је обавијена неким тајанственошћу, објаш

њавала се натприродним моћима хипнотизера, магијом.

Па и данас, када је наука објаснила много шта о хипнози, остало је нешто тајанствено. Можда су томе највише допринели циркуски вештаци својим тачкама за које никада не знате да ли су истините или крију какву превару, али од којих, то се мора признати застаје дах. Ево, на пример, тачке познате под називом катаlepsija.

ВИ СТЕ ЈЕДНО ДРВО

Хипнотизер стоји на позорници и погледом изабере у публици погодну личност — медијум, како се још зове особа коју треба хипнотисати. Онда хипнотизер почиње своју сеансу. Каже:

— Док избројим до четири, ви ћете бити у дубоком сну.

И медијум је заспао. Хипнотизер наставља:

— Док избројим до осам, ваше тело ће бити као дрво. Један! Ваши мишићи су потпуно укочени. Два! Три! Ви сте потпуно укочени и не можете да померите ни један део свог тела. Четири, пет, шест. Ви сте као дрво.

Седам! Бићете потпуно укочени све док вам ја не кажем да се опустите. Осам! Ви сте послушали све моје наредбе.

И медијум стоји укочен као дрво наред позорнице. Онда га хипнотизер положи између две столице тако да му седиште једне буде испод главе, а друге испод ногу. Хипнотисани лежи ледећи између наслона двеју столица. Гледаоци су запањени. А тек онда долази оно најважније. Хипнотизер елегантним покретом ставља марамицу на стомак хипнотисаног, лак скок и он

стоји на човеку који лебди између столица. Гледалиште је немо. Хипнотизер каже: „Ја имам свега 78 килограма“ и сиће. Онда подигне хипнотисаног.

— Ви можете да покренете једну руку — говори му, ево и другу, и обе ноге, ви сте сасвим олабавили. А сада се пробудите. Тако, ви сте будни. Хвала вам на помоћи.

Хипнотисани се пробудио, гледаоци су одушевљени. Да ли је све то било као што смо и видели, велико је питање, али теоретски то је сасвим могуће урадити.

УБИСТВО ПОД ХИПНОЗОМ

Или други један случај. Сад је то темпирана хипноза или постхипнотичка сугестија. Ево примера.

Пре неколико година један младић и девојка у Шведској извршили су тежак злочин. Убили једног човека и опљачкали га. На суђењу је утврђено да су обоје били хипнотисани и да их је злочинац — хипнотизер „темпирао“ да у хипнотичком стању, значи мимо своје воље, изврше злочин. Разуме се да је хипнотизер осуђен, а да је двоје оптужених ослобођено.

Као што видите хипноза може и да се злоупотреби. Међутим, морамо рећи да хипнотисана личност никада неће урадити нешто што је у супротности с њеним карактером. Али, хипнотизер може хипнотисаном да сугерира да постоје изузетне животне околности у којима нема места његовим моралним принципима.

Међутим, хипнозу је могуће користити и у медицинским, значи у хумане сврхе. Било је покушаја да се неке лакше операције изведу под хипнозом, где се болеснику пре тога сугерисало да га ништа неће болети. Било је исто тако покушаја, и то успешних, да се уз помоћ хипнозе остваре безболни порођаји.

Познато је да се хипноза користи у великој мери у лечењу душевних болесника. Сигурно је, свакако, да већину наших читалаца интересује да ли и они сами могу да постану хипнотизери. Пробајте, можда ћете успети.

Окупите једне вечери ве-

ће друштво у својој соби и реците им да ћеће пробати да их хипнотисате. Али, морате им објаснити да се не измотавају, јер се нико не може хипнотисати мимо своје воље. Значи, они треба да буду расположени да их ви хипнотисате. То се још зове и стварањем психозе. Она се може постићи каквом узбудљивом причом. Кад је човек узбуђен, појачавају се функције свих органа, пажња је већа и он је спремнији да прими нечије сугестије.

Ако сте то успели, онда изаберите једног свог пријатеља који вам највише верује. Зашто је то важно? Зато што ће он прихватити најпре оно што му будете сугерисали.

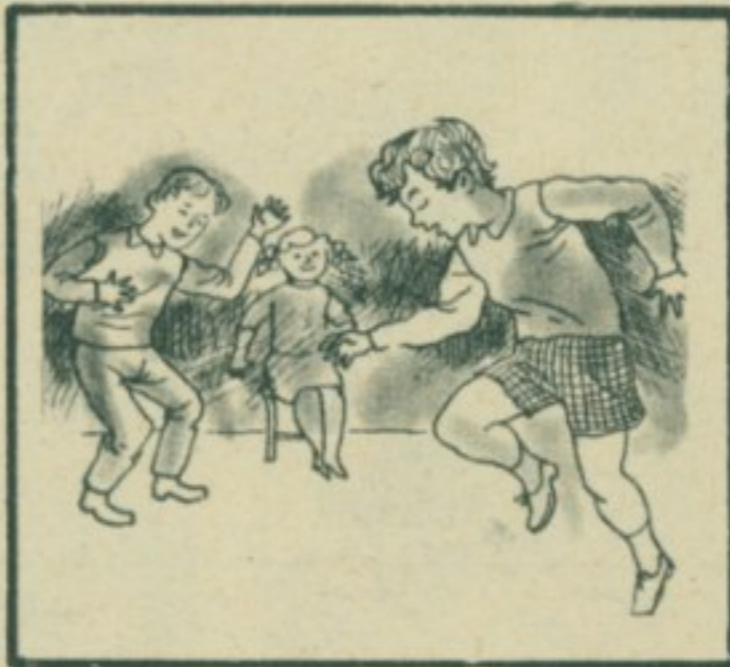

КАКО ПОСТАТИ ЦАЈИЋ?

А онда му реците:
— Погледај ме пажљиво, право у очи. Т-а-ко! А сада затвори очи. Док избројим до три, бићеш у сну. Тако. Један! Ти ћеш послушати моју сугестију. Два! Теби је баш лепо и ти си у сну. Три! Ти ћеш послушати што год ти будем рекао.

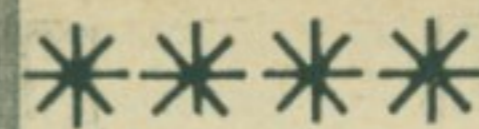
Ако сте успели да га хипнотисате, онда можете да му предложите шта вам је воља, али водите рачуна да то не буде у супротности с његовим карактером и моралним начелима. Реците му да је заменио Цајића на левом крилу у тиму Звезде и да је то његова животна шанса. Он ће дати одлучујући гол, после ће у свлачионици попити лимун који ће му бити кисео итд, итд. Немојте да претерате у својим захтевима и не заборавите да кажете:

— Стоп. Ти ћеш се сада пробудити. Ја ти сугеришем да се сада пробудиш. Ти ћеш се пробудити. Један! Два! Три!

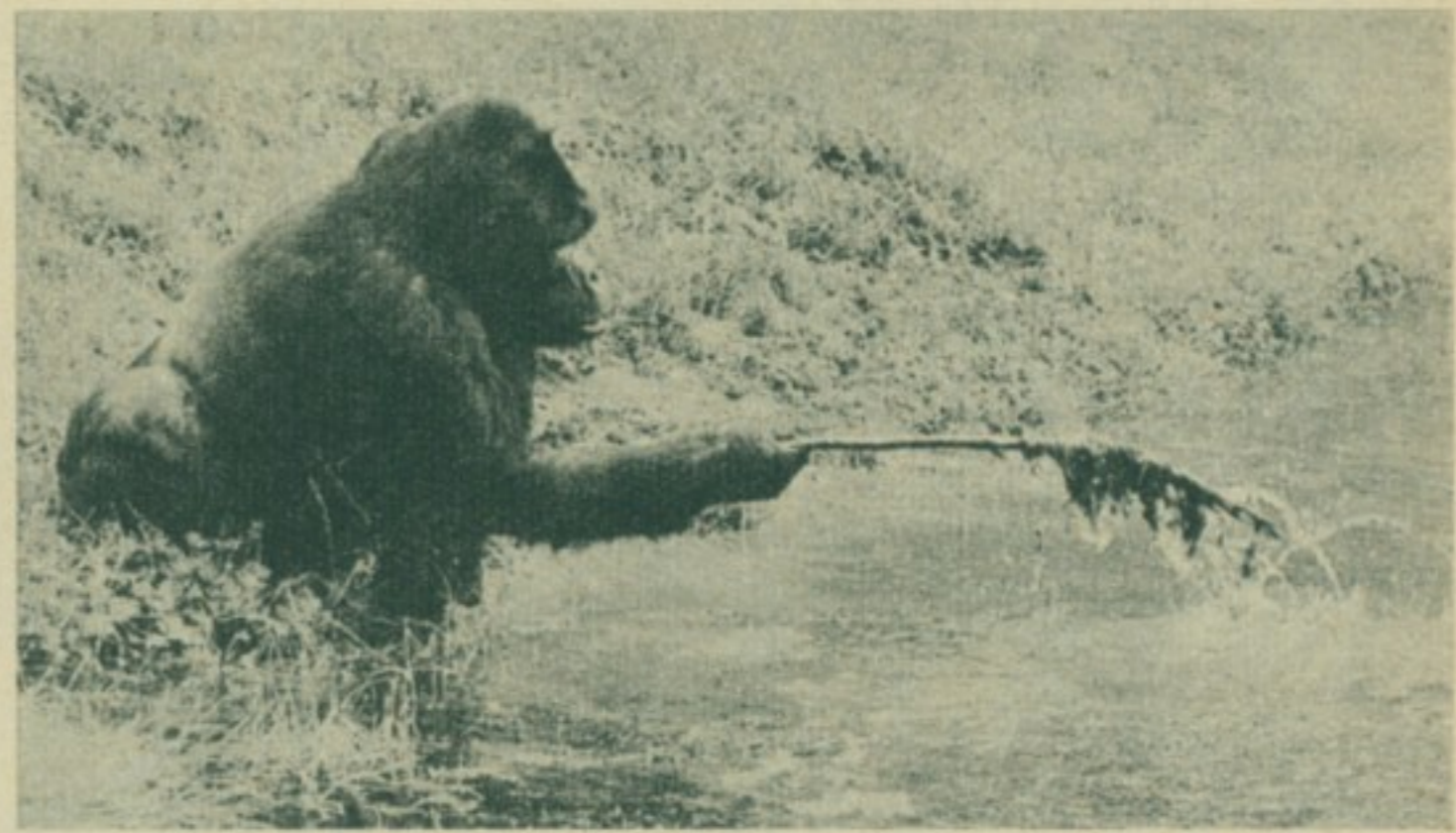

Ако ово заиста успете, одлично ћете се забављати и ви и ваше друштво. Али, ни када не заборавите две ствари — да пробудите оног ког сте хипнотисали и што је најважније, ипак пустите да се хипнозом озбиљно баве само стручњаци.

Душан Тешић

Природа

МАЈМУН — РИБОЛОВАЦ

Не зна се да ли се овај гориле из зоолошког врта у Честеру, у Енглеској, угледао на људе-риболовце или је једноставно видео рибе како пливају у води... тек однедавно и он је почео да „пеца“. Само, уместо правог пецачког штапа гориле се служи граном одломљеном с неког оближњег дрвета.

НЕСХВАЋЕНИ ГОРИЛА

Ниједном мајмуну није приписивано толико „мана“, као горили. Нарочито су му пребащивали нетрпељивост и свирепост. Међутим Томи, десетогодишњи гориле Боба Ноела из Тартон Спрингса у Флориди, веома је пажљив према животињама мањим и слабијим од њега. Нарочито је нежан према псићу Џимију који се најсигурније осећа у близини свог великог пријатеља.

БЕГУНЦИ

Мала Мариза Роше из Марсеја страховито је уврђена и љута: родитељи су одбили да јој купе сладолед тврдећи да би тиме покварила ручак. Плакала је али су ови остали упорни. И тада је Мариза одлучила да напусти кућу и родитеље и оде у свет. Али, своју љубимицу није могла да остави: повела је и њу. Далеко нису отишли, само до првог угла.

КАПЕТАН Кејт

ПРИЛИКОМ ПОДЕЛЕ ТЕРЕТА СА „ ПЕСМЕ ВЕТРА ” КЕЈТ ЈЕ СПРОВЕЛА СВОЈ ПЛАН...

ДОБРО ЈЕ! УЗЕО ЈЕ БУРЕ КОЈЕ СМО ПРИПРЕМИЛИ!

ЗАШТО БИ ЈА ДРОН ДОБИО ОВО БУРЕ... А НЕ ЈА?

УЗМИ МУ ГА, ДЕЈВИДЕ! ОНО НИЈЕ ЗА ЊЕГА!

РУМ ЈЕ РУМ! И НИЈЕ ВАЖНО КОЈЕ ЋЕ БУРЕНЦЕ КОМЕ ПРИПАСТИ! ПУСТИ ГА!

ЈА ДРОН ИНАЧЕ ДОБИЈА ВИШЕ ОД НАС! ЗАШТО БИ МОРАО ДА ДОБИЈЕ БАШ ОВО БУРЕ КАД САМ ГА ЈА ПРВИ УЗЕО!

ДЕЈВИД ЈЕ ИЗНЕНАДА ПУСТИО БУРЕ...

ОХ! ПОГЛЕДАЈТЕ ШТА ЈЕ УНУТРА!

ТАКО, ЗНАЧИ! НАМА САМО РУМ А ПУКОВНИКУ ЗЛАТО И НАКИТ!

ТИ СИ ЛУД! ЈА О ТОМЕ НИШТА НИСАМ ЗНАО!

ТИ СИ ЛУД... КАД СИ ВЕРОВАО ДА МОЖЕШ ДА НАС ПРЕВАРИШ! НАПРЕД, МОМЦИ!

ВЕЛИКО ИШЧЕКИВАЊЕ: ДА ЛИ ЋЕ МИНИ-АУТОМОБИЛ САВЛАДАТИ ОКУКУ?

ТРКЕ У СОБИ

ЕЛЕКТРИЧНИ ТРКАЧКИ АУТОМОБИЛИ
— ИГРАЧКЕ ОСВАЈАЈУ ОДРАСЛЕ

Као црвена стрела јуре листом тркачка кола ферари. За петама им је жути лотос. Обоја кола стигла су до опасне јужне окуке. А тада се ферари зањихао, ударио о преграду, усправио се на задње точкове и слетео са писте. И док су га гледаоци, готово без даха, пратили погледом, зауставно се поред — пепељаре

— Штета — узвикнуо је седи возач са жаљењем. — Следећи пут ћу на овом месту одузети мало гаса!

Рекавши то, узео је мали, свега петнаест сантиметара дугачак, тркачки аутомобил и пренео га до места за оправке.

У овим тркама нема повређених и мртвих, али зато има много узбуђења: над ми

нијатурно тркалиште надносе се напета лица „возача“ и посматрача који као опчињени прате вртоглаву јурњаву малих аутомобила.

Аутомобилске трке у соби освајају Европу. Последњих година само у Западној Немачкој основано је 80 „минијатурних тркачких клубова“ са више хиљада чланова. А чланови тих клубова

углавном су — одрасли. Тако је 75 немачких клубова у које се удружило 50.000 одраслих особа које се у слободним часовима забављају минијатурним железницама, добило појачање али и — конкуренцију.

Шеф пропаганде једног великог међународног концерна за производњу играчака чија минијатурна тркалишта освајају свет, сматра да су трке аутомобила-играчака много узбудљивије од забаве с минијатурним железничким композицијама.

Трка на мини-тркалишту одвија се као и права. Брзина малих аутомобила регулише се помоћу даљинског управљања. На исти начин кола се стављају у покрет и заустављају. Ако возач не влада потпуно техником во-

жње, аутомобил може да буде избачен са стазе. Могућа је чак и такозвана техника клизања на окукама при чему се кола више заносе него што возе.

Конструктори великих фирми, које поред правих тркачких аутомобила израђују и аутомобиле-играчке, стално усавршавају старе и измишљају нове моделе за мини-тркалишта.

Јер, електричним аутомобилским стазама предстоји „велика будућност“. Више пута се догодило да неки отац дође у радњу са играчкама и да на питање продавца колико година има дете за које купује играчку одговори: „Дете за које купујем аутомобилску тркачку стазу има 36 година. То сам ... ја.“

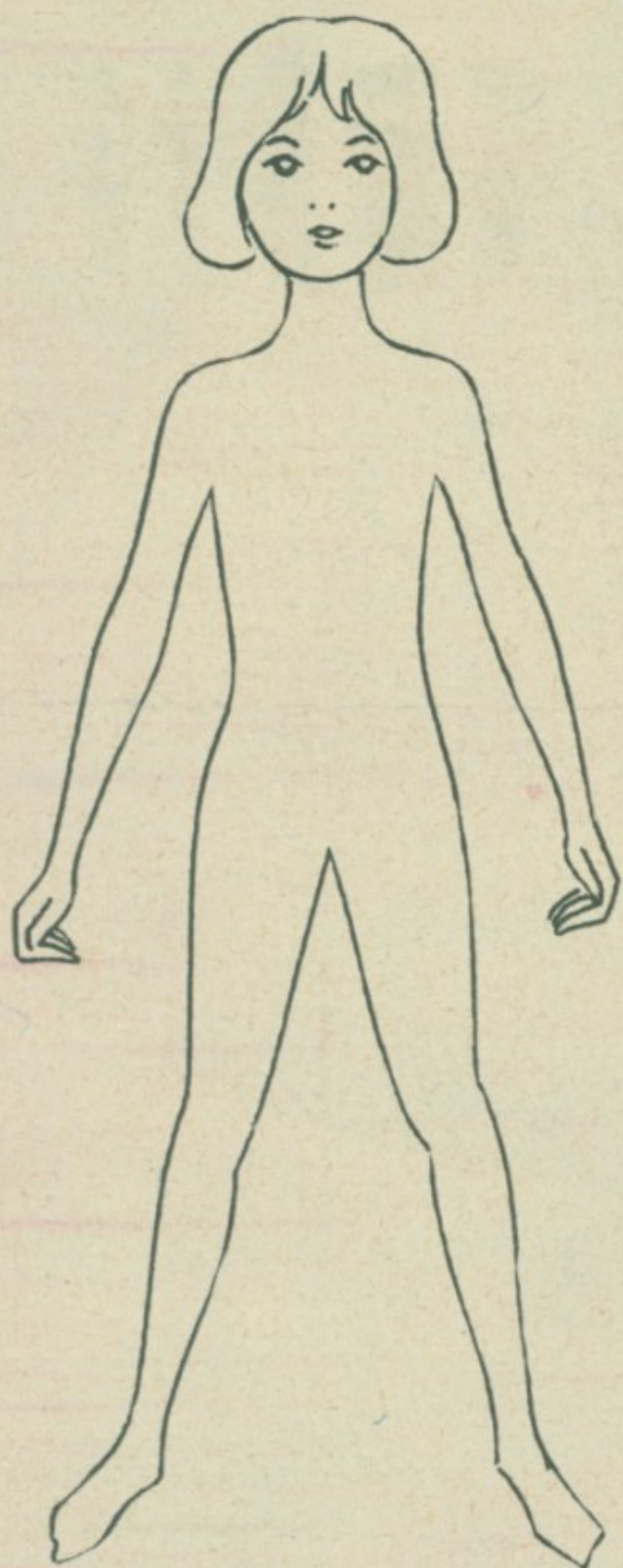
НАЈБРЖА ИГРАЧКА НА СВЕТУ

Одјекнуо је пуцањ стартера за „Шесточасовну трку у Ле Ману“. Возачи тркачких кола, деца између 7 и 12 година, појурили су ка својим колима марке ферари, форд и матра. Почело је такмичење за победнички лаворов венац и награде: велике табле чоколаде. Већина тркача су „фабрички пробни возачи“, јер су копије оригинала чувених тркачких кола тешке 107 килограма, и дугачке 2,50 метра, сувише скупе да би их родитељи, чак и они имућнији, могли купити деци.

У близини Париза постоји тркачка стаза дугачка 400 метара где одушевљени малишани могу — за око 300 динара за један круг — да осете мирис правих тркалишта и да јуре брзином од 30 километара на час.

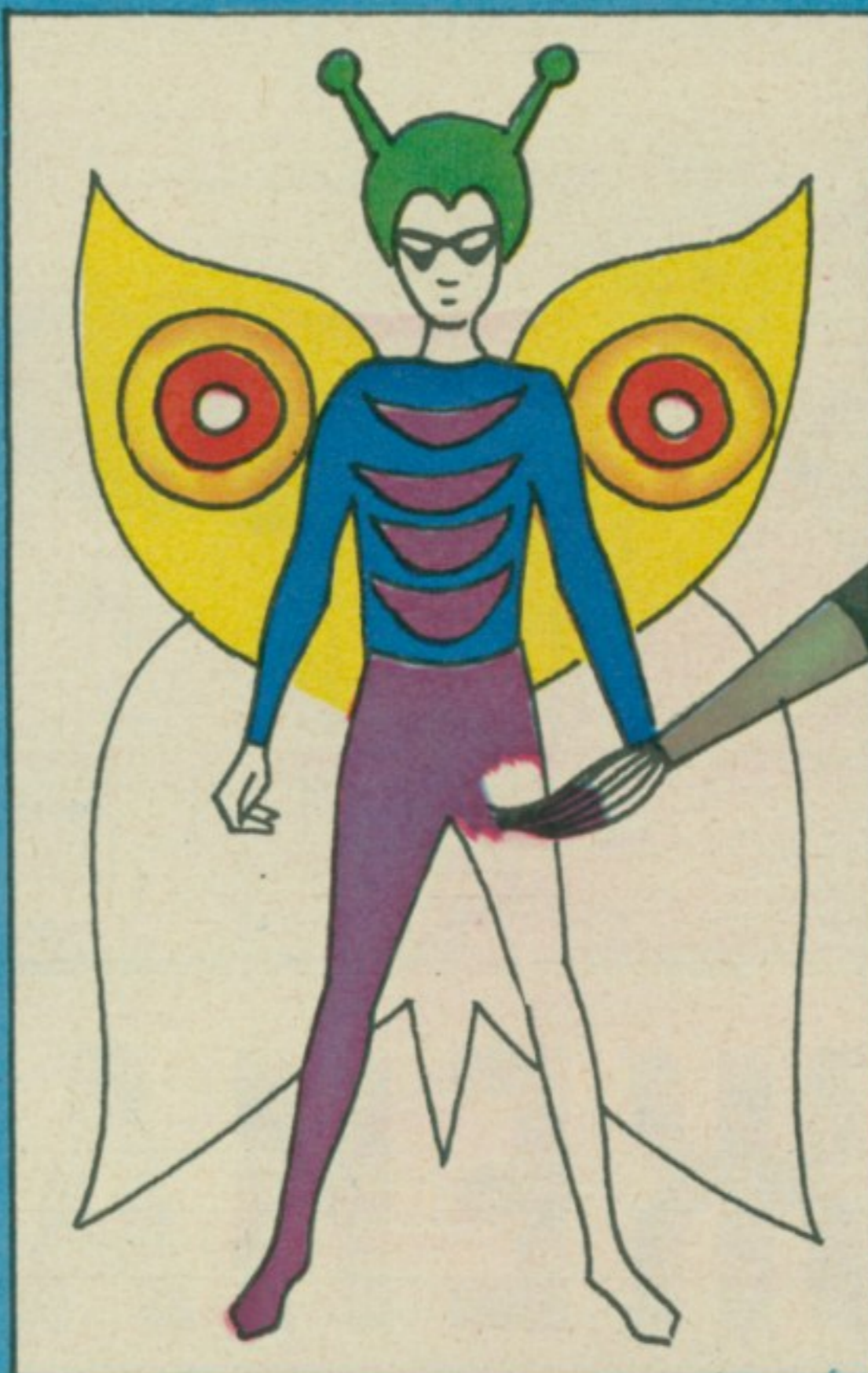

ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

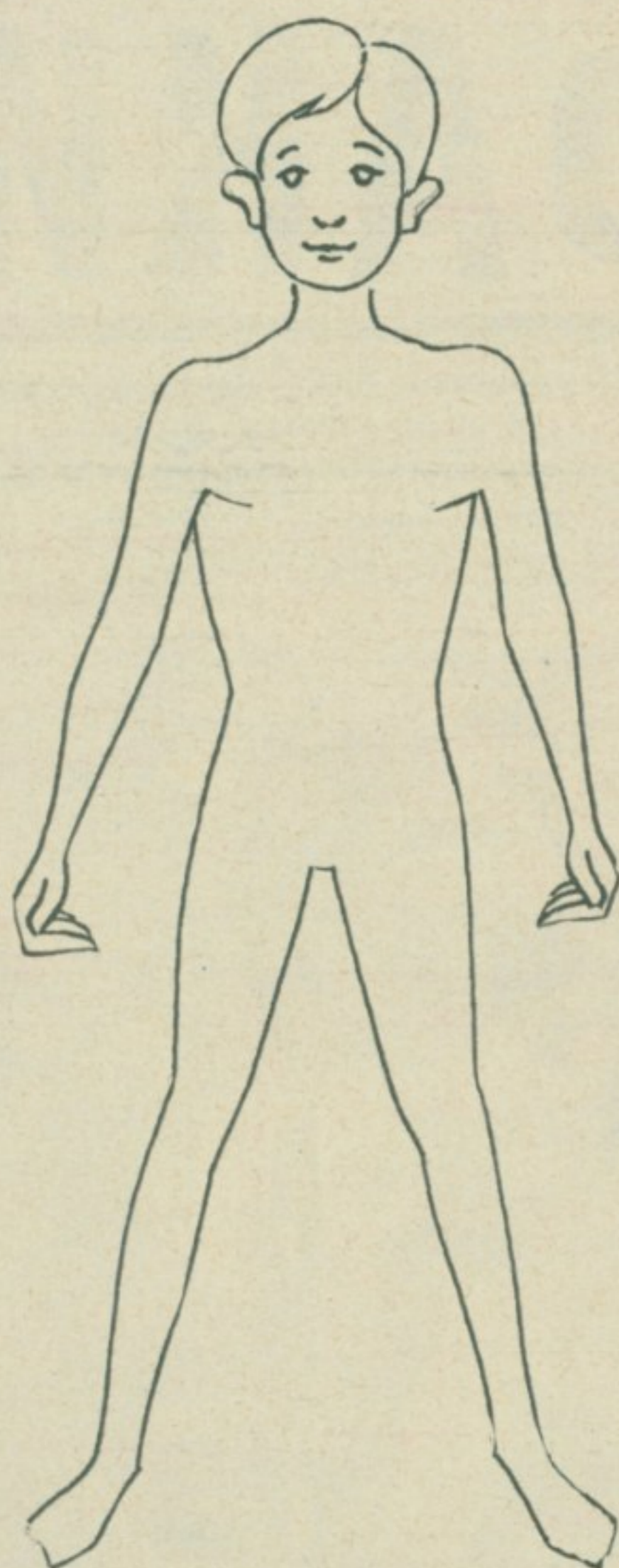

ВЕЛИКИ ЗАБАВНИКОВ НАГРАДНИ МАСКЕНБАЛ

1. Изрежи и залепи на дописницу цртеж дечака или девојчице (лево).
2. Кад се лепак осуши, оловком лагано нацртај одећу преко цртежа, дечака или девојчице. Одећу у коју облачиш фигуру измисли сам. Најбоље је ако нацрташ ону у којој би и сам највише волео да се појавиш на МАСКЕНБАЛУ.
3. Разнобојним темперама пажљиво попуни цртеж. Темпера ће покрити линије цртежа и дечак или девојчица биће обучени. Обој пажљиво и лице и руке.
4. На другој страни дописнице напиши читко своју адресу. Кад је све готово, одмах нам пошаљи дописницу на адресу „Политикин забавник“, Београд, Македонска 29. Радови се примају до 30. I 1969. Пожурите!

ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

НАГРАДЕ: **3** ТРАНЗИСТОРА ЗА **3** НАЈБОЉЕ МАСКЕ

ВЕЛИКА ПРЕДСТАВА РАХНИ МОТИ НА УЛИЦАМА ПАРИЗА

ПЛАМЕН ЈЕ НЕСТАО У
УСТИМА МЛАДЕ ИНДИЈКЕ.

ЖЕНА ФАКИР

Сваке године почетком јесени у Паризу се одржава необичан фестивал. Из свих крајева света у град светлости похрле људи необичних занимања: мађионичари, еквилибристи, илузионисти, хипнотизери, факири и сви они који у великим циркусима и мјузик-холовима својим вештинама забављају или за смејавају људе.

Стари уметници циркуских шатри долазе на фестивал да прикажу своје нове тачке и својим искуством помогну младима, а млади — да нешто науче и сврстају се међу великане ове непризнате уметности. Постоји још један, много практичнији разлог: да својим тачкама привуку пажњу директора циркуса и тиме осигурају себи добро запослење за наредну годину.

Прошле године за време фестивала један млади хипнотизер, да би привукао пажњу публике, приказао је своју вештину у једној великој робној кући: бесплатно је хипнотисао све оне купце који су пристали да учествују у његовој представи.

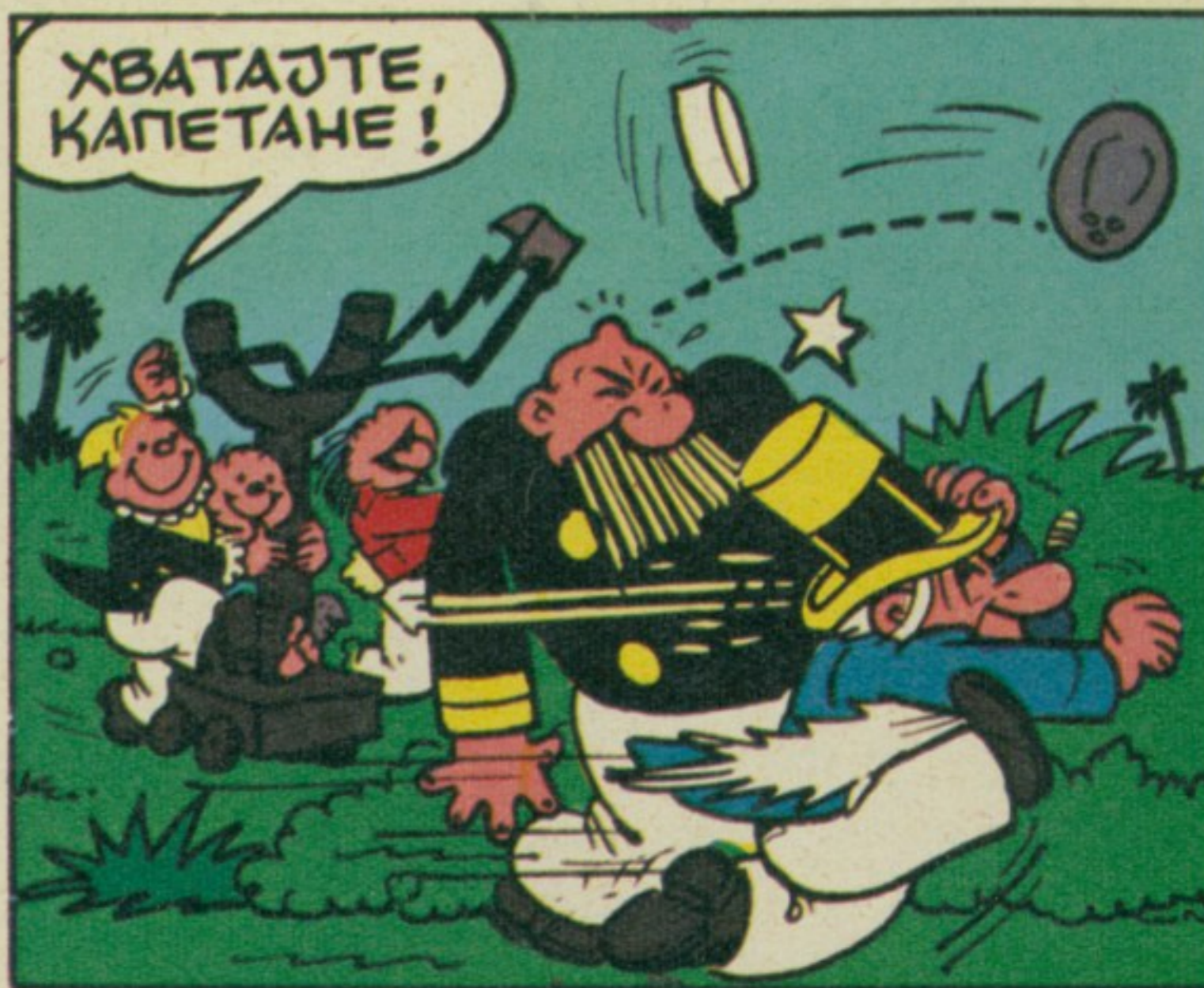
На овогодишњем фестивалу појавила се и млада Индијка Рахни Моти, прва жена-факир на свету. Није се задовољила тиме да своју вештину прикаже само на фе-

стивалу где су могли да је виде искључиво њене колеге и новинари, већ је изашла на париске улице. На публику није морала дуго да чека: зачас су се окупили мно-

гобројни пролазници. Њихов аплауз био је доказ да су њене тачке успеле и да млада факирка не треба да брине за своју каријеру.

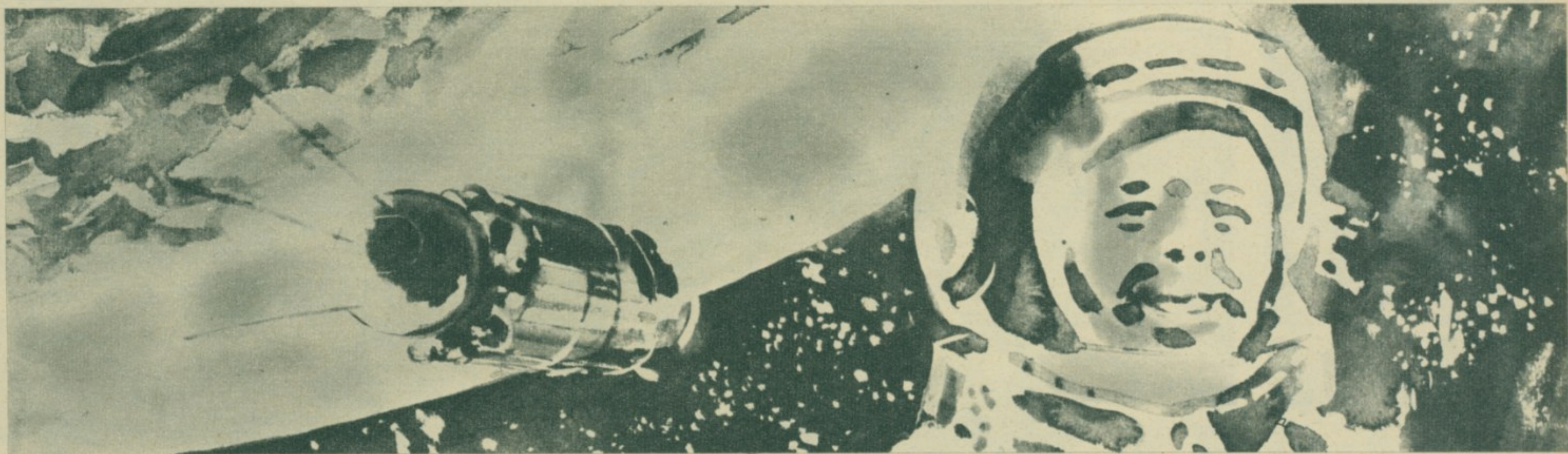
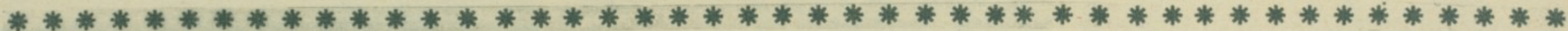
БОСОНОГА РАХНИ МОТИ КОРАЧА КРОЗ ВАТРУ.

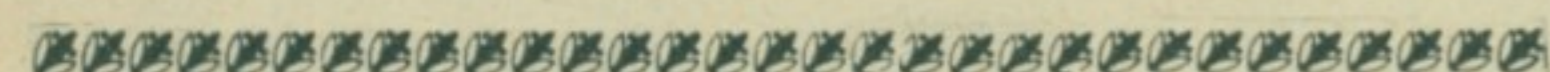
КОЛИКО СУ

ОВО СУ ТРИ НАЈБОЉА РАДА УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ, КОЈИ СУ ОСВОЈИЛИ ПРВЕ НАГРАДЕ НА КОНКУРСУ ЗАВОДА ЗА ИЗДАВАЊЕ УЏБЕНИКА СР СРБИЈЕ

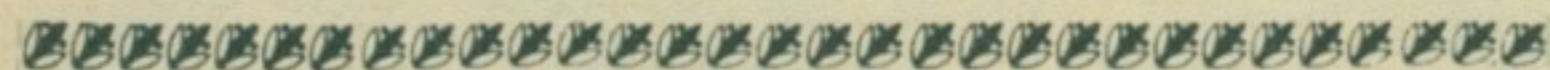

ОДАВНО ЗАПОЧЕТО ПУТОВАЊЕ

СВАКИ РАД НАГРАЂЕН ЈЕ СА ПО 80.000. — СТ. ДИНАРА

Овај рад добио је прву награду за тему „Научни проналасци омогућили су човеку да открије тајне бескрајног просторства и да тражи путеве до других небеских тела“

Погледи целог света били су упрти у њега. Смиреним, чврстим ко раком он је улазио у вечност. Сузе се нису могле видети у његовим очима. Желео је звезде. А сада ће бити тако близу њих. Повукао је командну палицу, поскочио на седишту.

Минути су пролазили. Са Земље се није могла ни на зрети ракета која је кружила око планете. Само су радари, као велике звучне шкољке, проналазили ракету и срећно лице првог човека који је видео Земљу у њеном заносном плаветнилу.

Најзад се спустио на Земљу. Опет је осетио ону познату радост што је међу својима.

Тих дана целим светом прочуло се име совјетског космонаута Јурија Гагарина. Он је својом одважношћу доказао успешне радове хиљаде научника и проналазача. Погрешно је мислити

да је све ово дело једне генерације. Не... И стари и средњи век познају пријатне, вредне, скромне научнике и њихове радове од непроцењивог значаја.

Стара Кина је дала свој део. Барут је био прво погонско гориво које је покретало сићушне, али тако важне ракете над жуто-сивим пиринчаним пољима.

Грчка се смејала Херону, који је у својим гравирама наслуђивао Земљу, слободну и праву.

У својим цртежима Леонардо да Винчи је стварао конструкције које ће моћи да одржавају човека у ваздуху.

И поред доказа, тадашњи свет се смејао и Копернику и првој ракети, која је изграђена 1680. године. Свет се подсмевао и у току целог осамнаестог века новој науци, све док професор Циолковски није 1909. године об

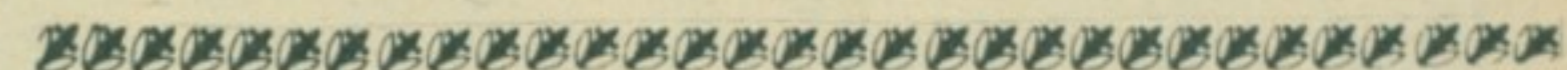
јавио свој рад „Истраживање васионских просторства ракетама“ и студије о разним предностима вишестепенне ракете, а и реактивног мотора као погонске снаге. Велике висине биле су побеђене. Математика је прiskoчила у помоћ физици у први час и тако је створена нова, сада призната наука — космонаутика.

Како је данас близу Месеца са својом тајанственошћу.

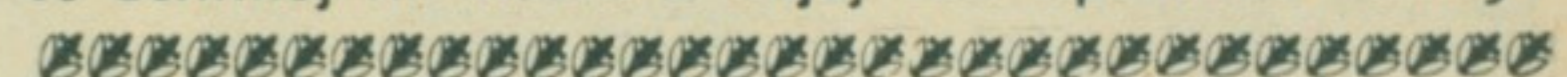
А како је далек сан Дедала и Икара.

Златко Ракић
ученик VIII³ разреда
Основне школе „Марија Бурсаћ“ Београд

ЛУНОВО СЕЛО

Овај рад добио је прву награду на тему „Дивио сам се великој личности о којој сам прочитао књигу“.

Једно село променило је име. Звало се Добродол, а сад се зове Луново Село.

У том селу родио се један партизан, у том селу умро је један херој.

Миодраг Миловановић-Луње. Био је крупан, снажан, смењих очију, одлучан и не устрашив, командант партизанске чете у околини Ужича. Три године је он ту че-

ту водио из борбе у борбу, три године је она натапала земљу својом крвљу. А сада, поново долази у свој крај. Требало је да у току ноћи пређу пругу и пут између Ужича и Пожеге који су чували четници и Немци.

Прелаз је био опасан, а још опасније остати у селу Потпећу. Морали су прећи... Тамне силуете кретале су се ка прузи. Тихо, неопажено стигоше до пруге. Стражара није било. Борци су почели да пресецају телефонске жице, ломе трачнице. А воз се приближавао огромном брзином. Изгледало је да ће дуга композиција пројурити насипом без шина. Уз врисак локомотиве и лупку сударених вагона воз је стао у месту. И битка је почела; звиждали су меци, зору цепали јауци.

Командант Луње стајао је на отвореном простору позивајући другове да се повуку пошто западе воз. А онда, одјекнуо је пуцањ и Луње је пао...

УЧЕНИЦИ!

Упоредите своју писменост са овим радовима које је направио савршни жири

ЂАЦИ ПИСМЕНИ?

У соби у којој се родио лежи двадесетогодишњи младић. Лекар му превија ране. Поред кревета тужна мајка. Брижно прати сваки покрет свог великог малишана. И враћа се двадесет година уназад...

Луне је био сићушан кад се родио, а сада, ето, израстао права грдосија. Ишао је у школу и много се љутио кад му нешто не пође за руком. Другови су га дирали: „Једе се као луна“ и — надимак је остао. Сећа се она свега: година његовог учења, његове жеље да постане лекар; сећа се младића који су долазили њеном Луну и увек с њим нешто шапутали; сећа се хапшења. Дошли су жандарми и повели га ка Ужицу. А он им је побегао, отишао у партизане...

Прво је десетар, па комесар, па командир. Немци су продирали ка Ужицу. Млади командир месец дана водио је своју чету око Ужица, чекајући повратак снага које су ступиле у борбу.

Првог марта 1942. у Чајничу је створена II пролетерска бригада. Луне је постао командант IV батаљона бригаде, најмлађи командир у бригади. Али остао је исти. И кад се побеђивало и кад се гинуло, он је био међу првима, давао пример, храбрио борце. Жртве су би-

ле тешке. У Херцеговини његов батаљон је претрпео огромне губитке, погинуло је око седамдесет бораца, погинуо му је брат.

После ових окршаја, Луне је напустио батаљон. Касније, на Зеленгори, ту код Сутјеске, постао је заменик команданта II пролетерске бригаде. Људи су га волели, веровали му.

Све што се догађало Луне је записивао у свој дневник, са њим је разговарао, њему је све поверовао.

...Мајка непомично седи крај сина Мила и разговара са њим. Иако јој он не одговара, она пита, а не зна да је последњи пут он са њом разговарао у свом дневнику, о сестри, о брату...

И данас, он је после три године опет ту, у истој кући, у истој постељи. Трза се, хоће да скине завој, као да би хтео да погледа мајку, да јој каже збогом. Стеже јој руку и то је последње што је учинио.

Једно село променило је име. Једно село звало се Дрободол, а сад се зове Луново Село.

Милена Кундаковић
ученица VIII разреда
Основне школе
„Максим Горки“
Београд

РОДИТЕЉИ! ПРОЦЕНИТЕ НА ОСНОВУ ОВИХ НАГРАЂЕНИХ РАДОВА ДА ЛИ СТЕ ВИ КАО ЂАЦИ БИЛИ ВИШЕ ИЛИ МАЊЕ ПИСМЕНИ ОД ДАНАШЊИХ УЧЕНИКА?

ПАКЛЕНИЦА

~~~~~

Овај рад добио је прву награду за слободну тему

~~~~~

Кад се пређе магистрала и крене цестом за Пакленицу, Велибит изгледа као малена планина, сива и глатка, попрскана ситним мрљама крашког

смјело стреме у небо. Велебит је све виши, све величанственији. Што смо даље од мора он је другачији, љепши. Стабла, скврчена над рубовима стјена, оштре,

шатора постављених близу потока пролазили су планинари и стално се докивали с онима горе — оним тачкицама. Брзи ток потока, плитког и плаховитог, заклањале су безбројне гране стабала. Вода се прелијевала у малим слаповима, шуштала и текла... свијетлоцрвене цикламе су се скривале у мекој маховини и трулом лишћу, а било их је и горе гдје су правиле друштво бршљану и грмљу.

Велебит као да се припитомио. Кудрави врхунци обрасли шумом скривали су

биља. Међутим, што се више приближаваш уласку у кањон, планина почиње нагло да расте и повећава се. Пут вијуга надисушеним ритом потока, пуног громада сивога вапненца обраслог у траву, кадуљу. Падине се пружају испуцале сиве или црвенкасте, пуне шкрапа и новопосађених борава. Стијене се уздижу све више и више, а небо се сужава у крпцу боје лана.

Овај камен и овај крш мјестимично испуњен земљом, није постојао прије много вјекова. Тада је мјесто љута камењара прашума покривала те падине, али је поклекла пред човековом сјекиром.

Пут се све више успиње кроз кршевите обронке, гдје само мирта и трн пуштају своје корење, гдје рујна кадуља, цвијета поред пузавица и гдје млади борићи

тврде, опоре траве, камен љут и несавладив, црвен, смеђ, сив... и ево улаза у кањон!

Велике усправне стјене уздигле се у небо, спутавајући цесту. Пролазимо крај њих високих, сивих, окомитих. Велебит отвара своје њедра... Врхунци! Стјене! Просјечи!

Ситна тачкица на огромној, као одрезаној хриди. Чује се глас који допире и до нас, док се уморни последије тешког успона одмарамо.

А био је лијеп тај успон. Мостићи и громаде стјења помагали су нам, а и умарали нас. Крпца неба и комадић Сунца, огледали су се у бистром и брзом извору, нешто мало већем од оних који су нам сваки час пресецали пут својим сребрним хладним током.

Опет смо кренули. Поред

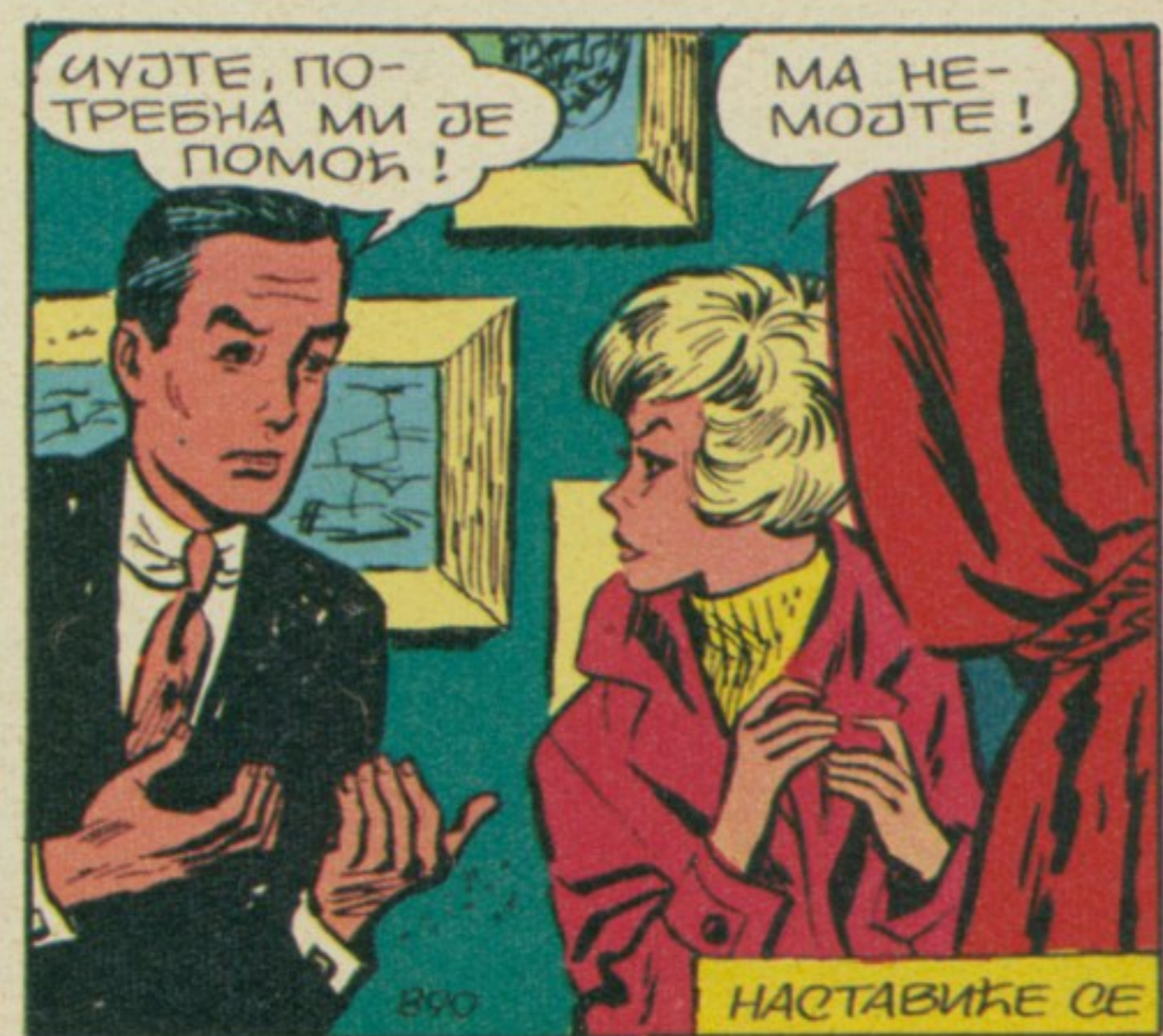
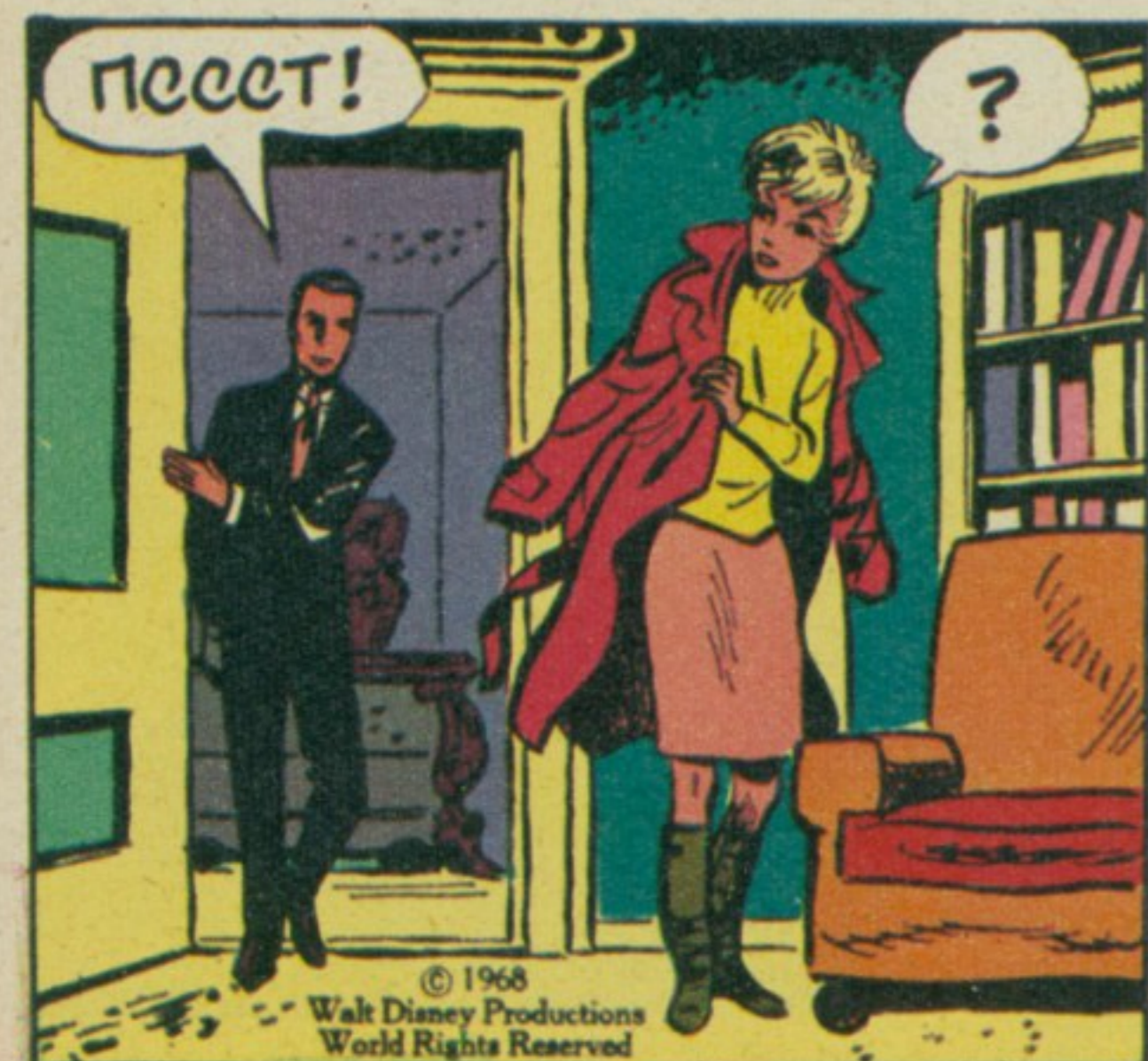
оне више, огрнуте облацима, а ја се нијам могла никакко начудити овом новом — зеленом Велебиту.

Неколико планинара враћало се из Маните пећи, чуване пећине скривене у срцу планине. Веле да је тако лијепа са својим каменним завјесама и да је природа заиста вјешто саткала чипке од вапненца...

Како је дивно било гледати све ове врхове, путиће и стазице, огромне падине и хриди обрасле шумом... Зато, штап у руке и хајде! Прави друштво потоцима, бршљану, цикламама, врхунцима и облацима! И знај, вратит ћеш се срећан и очаран, са жељом да опет дођеш у Пакленицу.

Лада Стипић
ученица VIII разреда
Основне школе
„Центар“, Задар

НИКАД ДОСАДНО!

За зимске вечери

За зимске вечери

И кад вам се руке смрзну од грудвања, носићи поцрвене од мраза а сумрак натера да се вратите у топлу собу, нећете морати да се одрекнете санкања и клизања.

Нека сваки од играча узме по једно дугме. То ће му бити санке, клизаљке или смучке којима ће кренути по белој стази обележеној бројевима. Потребна вам је једна коцкица. Са старта

креће онај који бацањем добије 6. То му даје право да коцкицу баца још једном.

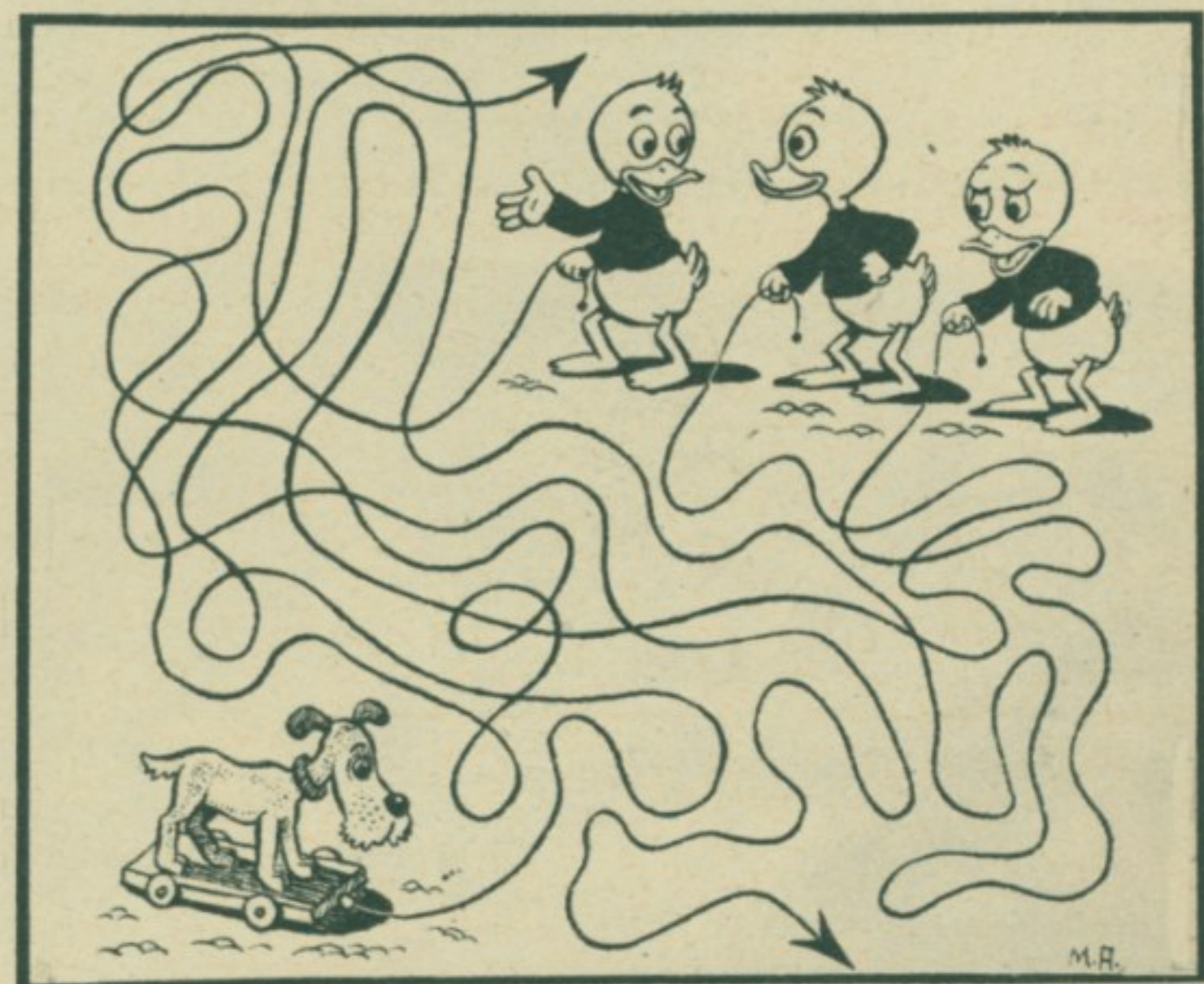
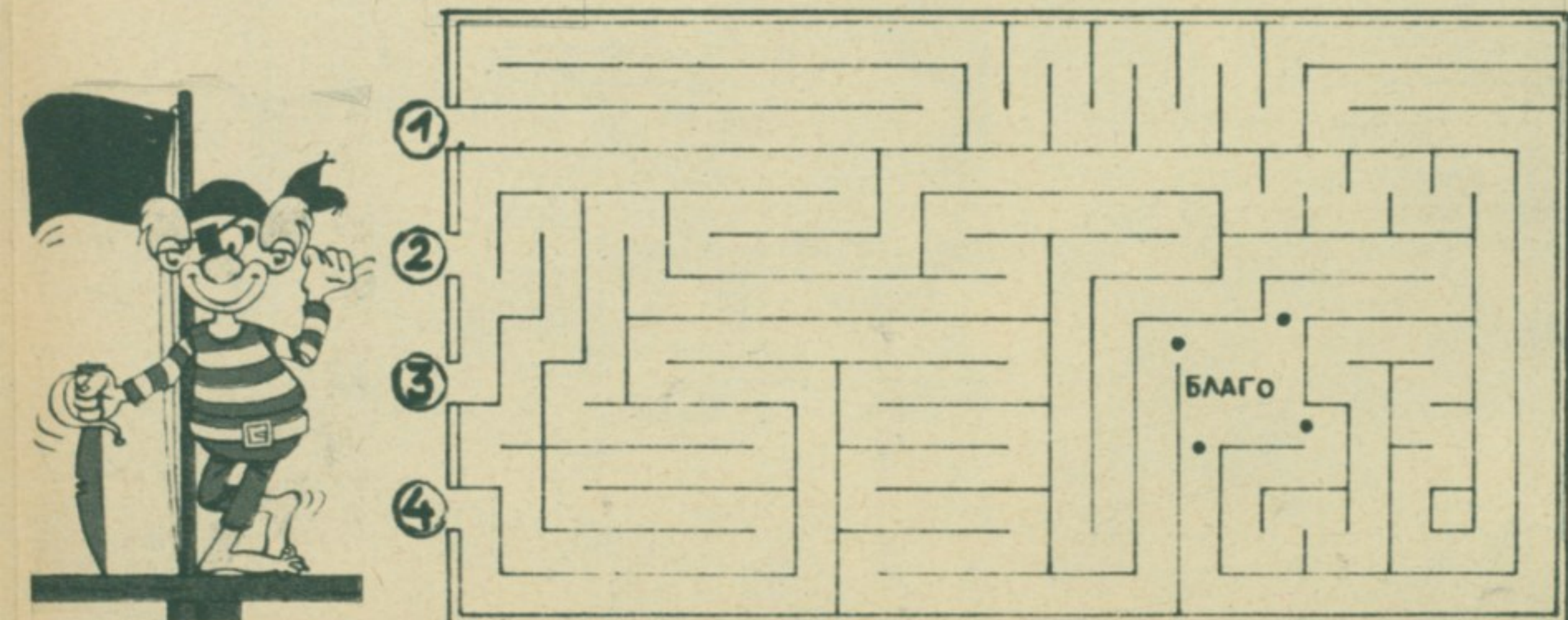
Ко на свом путу стигне на звезду, наишао је на клизаву нивбрилицу. Нив њу ће слетети толиком брзином да ће се померити за 10 поља унапред.

Играч који доспе на црно поље, запашиће у тако дубок снег да се из њега неће моћи изчупати: мораће да остане на њему. Али, ако на то исто поље доспе и други играч, онда ће се они заједничким снагама ископати из снега. За казну што нису били обазриви оба играча се враћају на почетак. Кад сви играчи буду „на црном“ траци је крај. Победник је онај ко се највише приближи циљу: пољу обележеном бројком 60.

БЛАГО НА ВИДИКУ

Гусар Јоца заробио је са својим пајташима један брод и од путника сазнао да се у овом лавиринту налази скривено благо. Дознао је и то да до њега воде два пута,

један краћи а други дужи. Која су то два права пута, од четири колико их овај лавиринт има, остављамо вама да погодите.

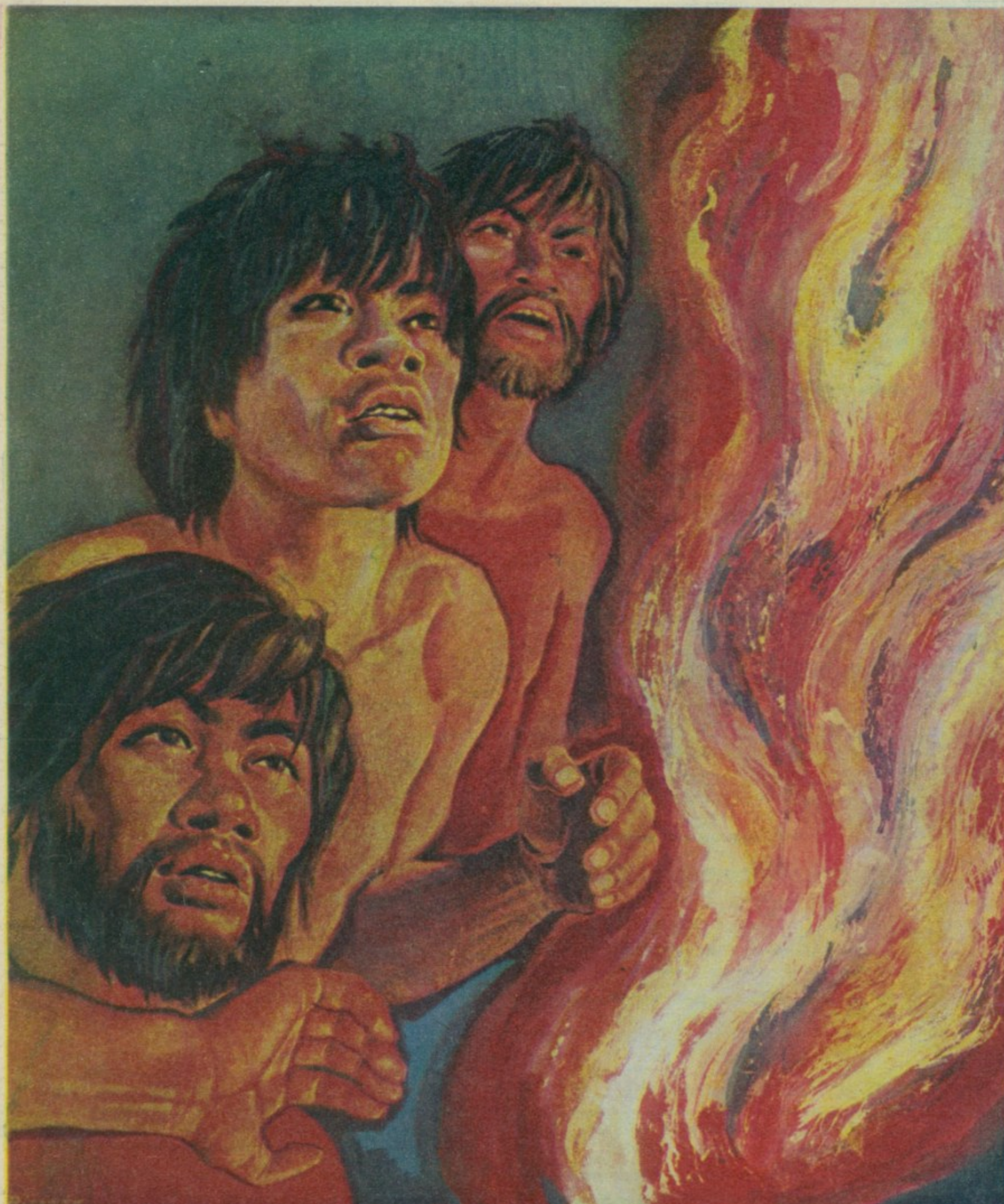
ТРИ СЕСТРИЋА И КУЧЕНЦЕ

Погодите чије је кученце? Дозвољено време је три минута.

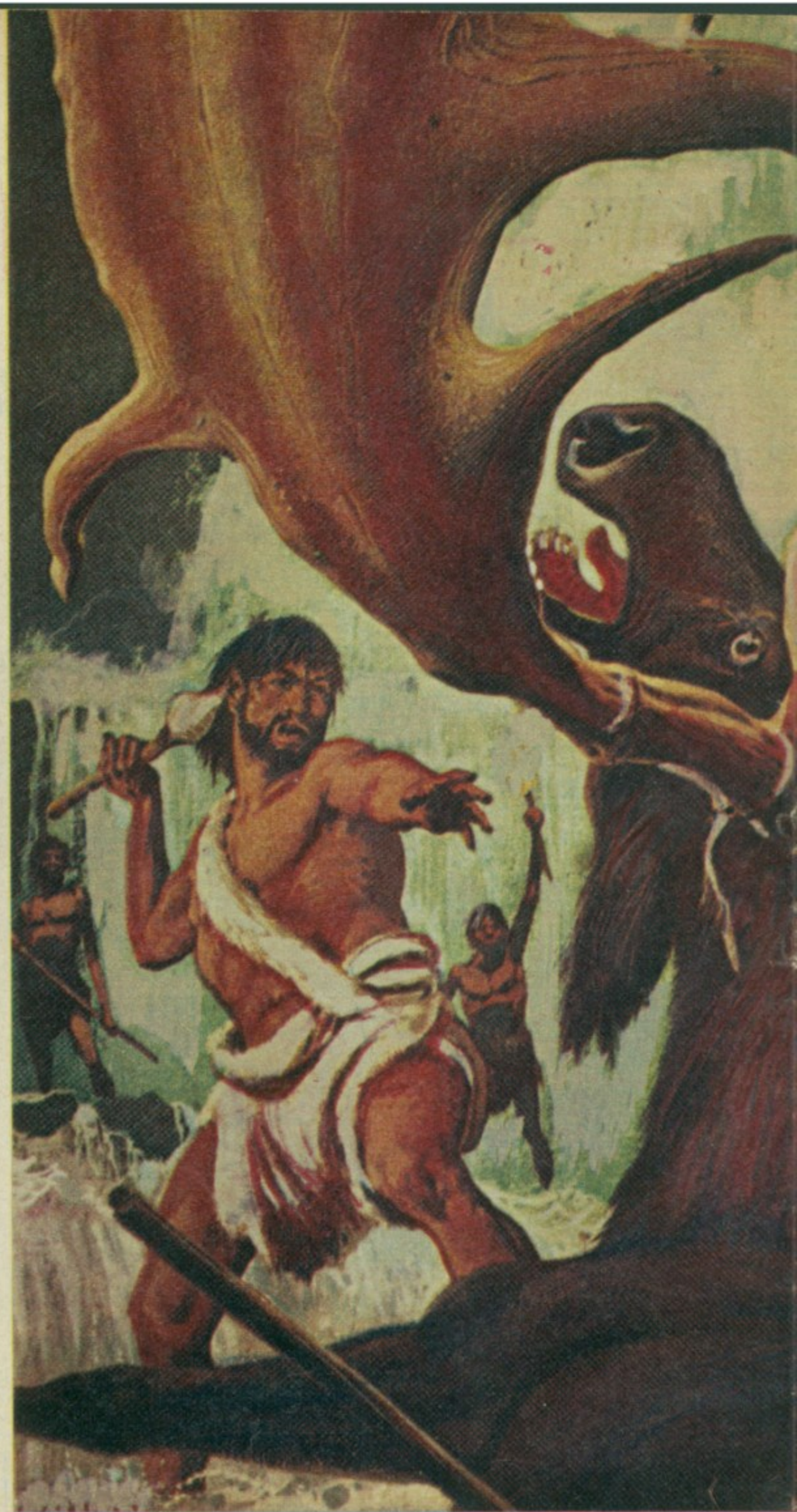
РЕШЕЊЕ:

Куче припада сестрићу који стоји у средини.

ЧОВЕК

1 ДРАГОЦЕНИ ПЛАМЕН — Наука још не може да каже кад се на Земљи појавио човек. Тек кад стигнемо до периода од пре 170.000 г. можемо с више сигурности да говоримо о човеку, који се у току хиљада година развио од човеколиког мајмуна. Први људи су се плашили ватре на коју су наилазили случајно — громом запаљено дрво. Много касније човек се усудио да узме жар и пренесе га у пећину.

3

КАМЕН, ДРВО И КОСТ — Неандерталац, живео у Немачкој, први је човек који сву своју енергију потрошио на то да савлада природу. Није ни чудо јер да би јео мора да савлада природу. Оруђе и оружје које прави од дрвета и камена. Неандерталац први употребио је камен за израду оруђа, као алат и као материјал за израду оруђа.

2

„УДАРАЧ“ И „КЛЕСАЧ“ — Али он још није знао како се добија ватра коју је налазио у природи, годинама чувао и одржавао. Пламен га је грејао и штитио од звери, а пржено месо било је много укусније од сировог. У лов је ишао наоружан камењем. А тешко је било наћи погодан. Једном је неко случајно ударио камен о камен и мекши је пукао! Тако је настао први алат: „ударач“ и „клесач“.

4

НОМО SAPIENS — Пре 15.000 година појавио се човек који је и по изгледу и по интелигенцији наш најближи предак. То је homo sapiens (човек обдарен разумом). Он је први направио копље везујући осу животињским цревима оштар камени шиљак дугачку дрвену тољагу. Његова пећина личила је на праву радионицу.

5

ЧАРОБНЕ ЗИДНЕ СЛИКЕ — Једнога дана човек је случајно испрљао руке црвеном иловачом и приметио да црвени трагови остају на предметима које је додиривао. Тако се родило сликарство. Касније су пронађени разни начини наношења боје: један од првих био је да се бојом у праху напуни трска или шупља кост и дувањем нанесе на зид. Четкица од животињске длаке направљена је много касније. Боје које су људи тада употребљавали биле су веома живе и постојане јер су ти пећински цртежи сачувани до наших дана. Људи чији су остаци нађени у Кро-Мањону и Комб-Капелу у Француској били су, по свој прилици, највештији ловци свих времена. Они су на зидовима пећина цртали животиње прободене стрелом, уверени да ће их на тај начин најлакше уловити. Што је цртеж сличнији правој животињи то је, по њиховом мишљењу, утицај на њу већи. Због тога се ови први сликари труде да верно представе све појединости, убеђени да од њихове сликарске вештине зависи лов па, према томе, и живот читаве заједнице.

нији су остаци пронађени у Неандеру снагу и интелигенцију поклања лову. животиње много јаче и брже од се. на савршеније је од свих ранијих. Ве-но кост животиње, јеленски рог и ма-оји се лако обрађује.

6

ПРИЧА О СТО ХИЉАДА КОЊА — Становници европских равница не задовољавају се више обичним ловом у коме могу да ухвате свега неколико животиња, већ организују праве хајке. Када приметне чопор коња, ловци им се опрезно приближавају држећи у рукама копља, стреле и буктиње. Ланац ловаца све више се стеже око чопора а у коњска бедра, леђа и вратове забива се оштро оружје. Избезумљени од страха коњи јуре јединим отвореним путем, а тај води право у провалију. Узвитланих репова, сапи покривених пеном,

јуре као жива бујица. Предњи, који први дођу до ивице амбиса застају, фркћу, пропињу се на задње ноге. Али, назад се не може. На њих наваљују други који не знају за провалију и гурају их. И жива бујица пада с висине као водопад. У француској области Солитре нађени су у подножју једног брда остаци преко 100.000 коња. Људи су, значи, почели да се удружују и овај први облик организованог рада представља прву искру друштвеног живота човека.

ЧИТА

ЗАБАВНИК ИАКО ЈОШ НЕ ИДЕ У ШКОЛУ

ЗДРАВО! ЈА САМ ТАЊА ЦВЕТКОВИЋ,
ИЗ БЕОГРАДА. ИМАМ ПЕТ ГОДИНА,
ВЕК ГОДИНУ ДАНА ЧИТАМ „ЗАБАВНИК“
ЗНАМ И КИРИЛИЦУ И ЛАТИНИ-
ЦУ, АЛИ ЛАТИНИЦУ МАЛО МАЊЕ
НЕ ЗНАМ.

НАУЧИЛА САМ СЛОВА ЧИТАЈУЋИ
„ЗАБАВНИК“. НАЈВИШЕ ВОЛИМ ДЕНИСА
И МАРГАРЕТУ, ОНИ СУ БАШ СЛАТКИ
И СМЕШНИ. СВИЏА МИ СЕ И ЦИЦА У
ПАРИЗУ, А ОБОЖАВАМ ЦВЕКЕ. КАД
ПИШЕМ СЛОВА, ОНА МИ ИЗЛАЗЕ НАТРА-
ШКЕ ЈЕР САМ ЛЕВАК.

НАШ „ЗАБАВНИК“ ТРЕБА ДА
ИЗЛАЗИ СВАКИ ДАН. ЗИМИ НЕКА
ИЗЛАЗИ СВАКО ВЕЧЕ, ЈЕР
СЕ ПРЕКО ДАНА САНКАМ. ПОЗДРАВ
СВИМА, НАРОЧИТО ДЕЦИ! А САД,
МОРАМ ДА ИДЕМ, УЧИМ МОЈЕ
ДВЕ ЛУТКЕ КАКО СЕ ЧИТА И ПИШЕ.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● Сегерсон је вероватно је-
дини тркачки коњ на свету
који носи наочаре. Његов
власник, Курт Андерсон, оп-
тичар из Малмеа у Шведској,
иначе аматер-цокеј, приметио
је да Сегерсон у последње
време добро не види па му је

начини одговарајуће наоча-
ри. Уобичајену таблу са сло-
вима и цифрама заменио је
разнобојним заставама којима
је с различитих даљина ма-
хао испред коња.

● у долини Аосте у Итали-
ји ове зиме биће загревани
поједини делови ауто-пута.
Оближња термичка централа
обезбедиће проток топле во-

де испод асфалта на местима
где се зими најчешће ствара-
ла поледица и изазивала че-
сте несреће.

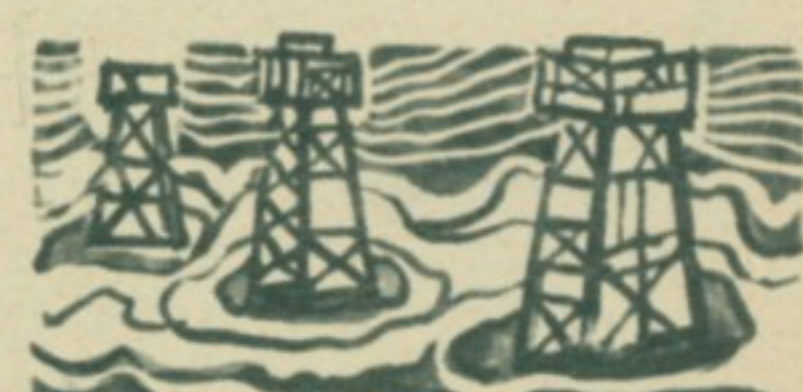
● и Миланска катедрала се,
попут куле у Пизи, накривила
за неколико милиметара на
леву страну. Претпоставља се
да је узрок пукотина која се

недавно појавила у темељима
зграде. Стручњаци засад сма-
трају да нема никакве опасно-
сти од даљег нагиба.

● на Камчатки су недавно
откривена налазишта бисер-
них шкољки, у једној малој
приобалној реци. То је до да-
нас најсеверније место у
коме су нађене бисерне шкољ-
ке.

● недавно су у Сибиру, на
обали Северног леденог мо-
ра, пронађена нова налазишта
нафте. Совјетски стручњаци

претпостављају да се ту кри-
ју милијарде тона петролеја
и природног гаса. Сибирска
тајга је већ избраздана по ду-
жини и ширини са око 2.000
километара нафтовода.

Песма недеље

ЖЕЉА ЗА 1969. ГОДИНУ

Ове недеље на тему „Жеља за 1969. годину“ стигло је 114 песама, све лепша од прешле. Веома нам је жао што због ограниче-ног простора у листу нисмо могли да објавимо више радова. Свим учесницима у такмичењу честитамо. Жири је одлучио да награда припадне **Гордани Јаковљевић, ученици** Основне школе из Чајетине. За идући пут на пишете песму на тему „Шта ћу бити кад порастем“? Наслов наравно, можете сами да дате.

Ја имам много жеља,
А моја највећа жеља је та,
Да буде жива моја мама,
Да буде жив мој тата,
Да будемо срећни ја и бата,
Да у 1969. не буде рата.

Гордана Јаковљевић,
ученица Осн. школе
„Саво Јовановић — Сирогојно“
Чајетина

Мода

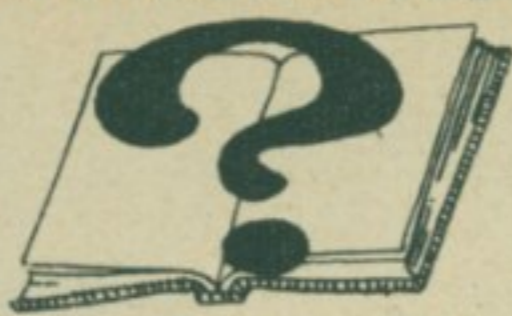
ДУГОКОСИ МУСКЕТАРИ. — Барок се рађа у Италији почетком XVI века. У моди то је стил нагиздане раскоши пун украса и облина. Модерне боје су загасите а омиљена је црна. И много чипке без које не иде ниједна одећа, ни мушка ни женска. Високи тврди оковратник замењује широка чипкана крагна која слободно лежи на раменима. Пошто крагна више не окрућује врат, мушкарци одушевлено прихватају моду дуге уковрчане косе (први и други цртеж слева). Одећа је угодна, широка и набрана. Обућа такође, а меке чизме до колена, у којима или преко којих се носе панталоне (први и други с лева) и велики шешир украшен огромном перјаницом, понос су сваког савременог мушкарца. Осим тога, и веома су практични јер

Европом бесне чести ратови тако да „војнички стил“, пун мачева оклопа и двобоја влада и у градовима. Стрељачким вештинама уче се и деца, одевна по угледу на одрасле (трећи слева), а тек понеки старији господин и даље живи у ренесансној моди своје младости (пети слева) и подсмешљиво гледа дугокосе ватрене младиће. Жене, када су једном одлучиле да напусте уштиркану крагну која сакрива врат, отишле су у другу крајност: дубок деколте остаће дуго година обавезан детаљ дамске тоалете (четврти и шести слева). Носе се две хаљине, једна преко друге, али је горња сасвим кратка и јако набрана на куковима (четврти и шести слева). Нојеве перје и бисер омиљени су украси.

ДЕНИС ШАМПИОН

ЗНАТЕ ЛИ

Обележите право значење речи. Ако имате свих пет погодака, дајте себи оцену — одлично са похвалом. За четири поготка оцена је — одлично, за три — врло добро, за два — добро и за један — довољно.

1. МОЗАИК

1. Поховани свињски мозак, 2. Слика начињена од ситних разнобојних каменчића, 3. Чувена црква у Истамбулу.

2. РАЗБОЈ

1. Направа за ткање, 2. Ратиште, 3. Балетска фигура.

3. КАВАЛКАДА

1. Град у северној Грчкој, 2. Галонска трка, 3. Поворка коњаника.

4. РАНАЦ

1. Рани кромпир, 2. Леђна путна торба, 3. Врста инсекта.

5. ПАМПА

1. Шума у Канади, 3. Јужноамеричка равница, 4. Пустиања.

ОДГОВОРИ :

1. Слика на зиду или поду израђена од разнобојних комачића камена, стакла или керамике.
2. Направа за ткање. Може да буде ручна или машиничка.
3. Поворка коњаника.
4. Леђна путна торба. Највише је употребљавала војници и иницијално иницијали.
5. Велика јужноамеричка равница покривена ивицама травама.

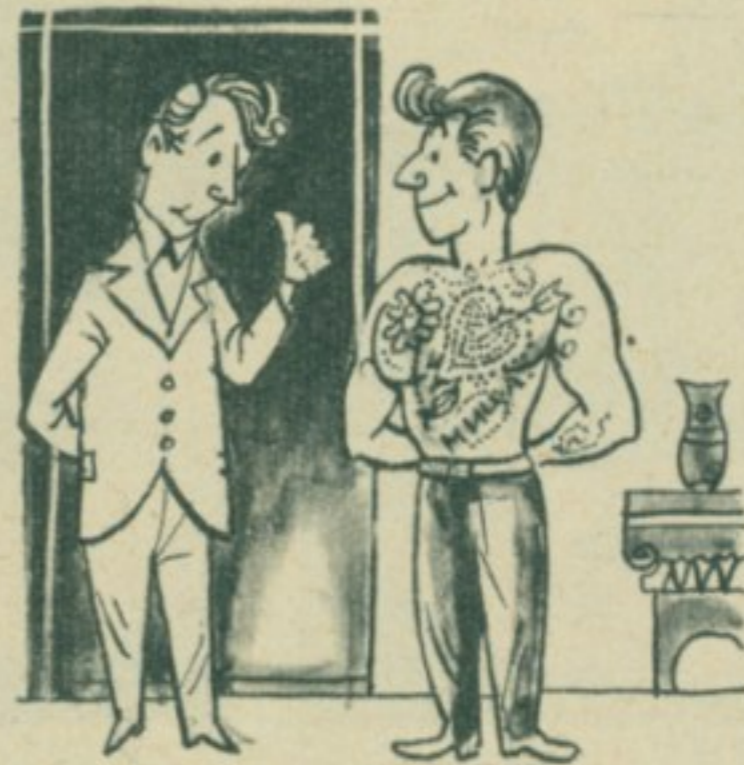

ПОСТОЈИ КЛУБ НОСОЊА, ПАПУЧИЋА, НАПУШТЕНИХ ЖЕНА, ЛОПОВА — ЈЕДИНО КЛУБ ПРОТИВ СТВАРАЊА КЛУБОВА НЕ ПОСТОЈИ

Да убију досаду, људи су широм света измислили свакојака удружења и клубове. Могло би се рећи да

је свет захватила права клубоманија. Тако је у Лос Анђелосу отворен Клуб потпуно безначајних људи. Његови чланови су искључиво мушкарци — и то такви који могу да докажу да пате од комплекса ниже вредности.

„Прави мушкарци“ су се састали у једном клубу у Сиднеју, Аустралија. Приступ имају само они који по кажу да имају — длакаве груди.

У француском лучком граду Марсеју постоји „Клуб тетовираних“ који сачињавају лучки радници, морнари, бивши војници. Нететовиранима је приступ забрањен.

Као „прави“ мушкарци без сумње се осећају и чланови Удружења пећинских људи у Колораду. Они сваке године проводе годишњи одмор по узору на прачовека. Клуб је купио земљиште са једном великом пећином. Тамо мушкарци шеткају само опасани комадом крзна око бедара лове дивљач луком и стрелом и уопште се понашају као неандерталски људи.

„То је добро за изморене живце“ — тврде они.

Наравно да не недостаје ни Клуб лепих људи. Чланови се заједнички боре против предрасуде шефова у односу на своје спољашњости.

Канадски Клуб за ширење мушке лепоте поседује и свој часопис чије је гесло: „Не скривај своје мишиће“. „Клуб златних речи“ у Шведској вероватно служи за давање одушка. У њега људи долазе да се честито испују. Дозвољене су све речи. Кажу да чланови после сваке седнице осећају „олакшање“.

Н. А. О. Е. Р. Ф. М. Ц. Д. М. је компликована скраћеница за мушко удружење за равноправност у Вашингтону. „Оца у кући деца често сматрају глупим а довољно добрим само још за то да троше његов новац. Али када треба да се донесе нека одлука тада је муж и отац породице последњи који се пита“, каже оснивач овога клуба Л. Д. Фаров.

СПОРТСКИ КАЛЕИДОСКОП

ОЛИМПИЈСКИ КРУГОВИ И РЕКЛАМА

Иако ће се следеће олимпијске игре одржати тек 1972. године, комитет за њихово организовање у Минхену већ је затрпан молбама којима разна предузећа и фирме траже дозволу да на своје производе ставе и пет олимпијских кругова. Символ

олимпијских игара појавиће се не само на разним спортским реквизитима, већ и на чоколадама, марамама, разним детергентима, конзервама, сувенирима. И, разуме се, на рекламама за познато минхенско пиво.

МОРЕПЛОВАЦ ГОДИНЕ

Жири састављен од италијанских капетана океанске пловидбе прогласио је ових дана за „најсрчанијег поморца у 1968. години“ Немца Вилфрида Ердмана, који је једрилицом, сасвим сам, опловио свет. Ердман је 10. септембра 1966. године кренуо из шпанског пристаништа Аликанте на пловидбу око света. После 605 дана његова седам метара дугачка једрилица стигла је на циљ. Жири је закључио да Ердманов подвиг није ништа мањи од подвига Френсиса Чичстера коме је био додељен назив „најсрчанијег морепловца за 1967. годину“.

ТРКА СА ЗВОНЦЕТОМ

Познати тркачки коњ Белисканлон, који је на тркачким стазама у Енглеској однео многобројне победе, уопште није хтео да трчи ако јахач Х. Хеј на врху свог корбача није имао звонце да би њиме звонио од почетка до краја трке.

МОТОР-ФУДБАЛ

У Шведској су веома омиљена такмичења у „мотор-фудбалу“. Подељени у две групе играчи возећи старе аутомобиле „трче“ за лоптом чији је пречник два метра и труде се да је убаце у противников гол. Разуме се да је оваква утакмица пуна судара али како брзина није велика све пролази без озбиљних оштећења.

јих професија. Сваки се обавезује да ће бесплатно радити за друге чланове. Сталорезац на пример постав-

ља бесплатно окна неком члану. Овај је, можда, аутомеханичар. Он неком члану бесплатно оправља ауто. Тако сваки даје и добија услуге бесплатно.

Прилично луцкаст је клуб који се зове Гост је увек у праву, у Рио де Жанеиру. Клуб има свој луксузан ресторан. Тамо сваки члан клуба може да грди келнера и други персонал, да их оптужи за превару или било шта друго. Келнери су огуглали на то и за то добијају огромне плате.

Клуб крадљивица као што му и име каже није баш много моралан. Чланице су само богате даме. Оне су направиле спорт од тога да у радњама и робним кућама Њујорка краду разне ствари. Секретаријат клуба до значује покраденој робној кући, уз извињење, своту у вредности покрадене робе. Али претходно „крадљивице“ на вечерњој седељци клуба морају да испричају како су спретно успеле да украду. Тако ове fine даме убијају досаду...

И људи ружне спољашности или са телесним манам удружили су се у клубове. У Њујорку — граду са највише клубова на свету — постоји Удружење предебелих. Они заједнички воде одељење конфекције где се израђује одећа у свим специјалним величинама. У Ау-

стралији постоји Клуб људи са предугачким носевима. Канадски Клуб одвратних лица прима само ужасно ружне људе.

Само Клуб против претеривања у оснивању клубова, изгледа, још не постоји.

Д. К.

Има и других клубова које оснивају мушкарци да би се одбранили од жена. У Чикагу на пример постоји „Клуб потлачених мужева“, „Клуб бивших пушача“ у Њујорку, окупља оне мушкарце које је властита жена одучила од пушења.

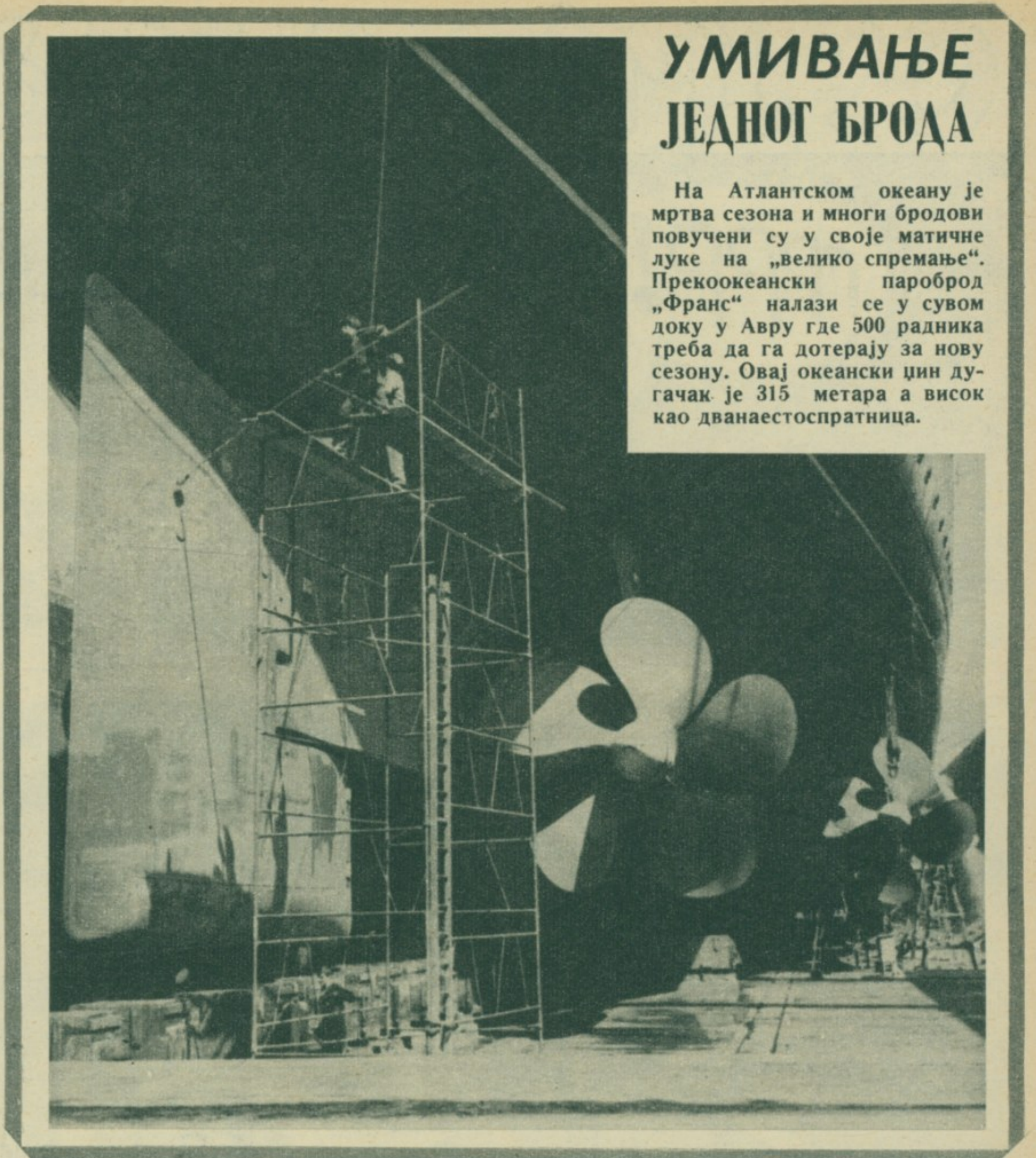
Ни жене не заостају у измишљању клубова. У Чикагу постоји Савез ташти а у Милану клуб Ми оговарамо. У америчком Савезу жена горника удружиле су се само жене које се вежбају у дуготрајним говорима и у томе постављају рекорде. Симпатичан је Клуб дебелих жена, у Риму. Женске чланице су одлучиле да ће без устезања јести колико год желе и што год желе. У Лондону постоји удружење под именом Удај се за свога шефа! Чланице се узајамно потпомажу да улове неког претпостављеног.

Шта да се, међутим, каже о једном француском клубу који се назива Слободне. Чланице су се заклеле да се више никада неће удавати али да ће гледати да заврте мозак сваком мушкарцу кога сретну. А тада ће га оставити баш као што су и оне биле напуштене.

Храбре супруге из Барселоне имају други циљ. Оне се заједнички боре против брачног неверства. Ако муж неке чланице има пријатељицу, све жене се удруже и заједнички је измлате. Клуб има много присталица...

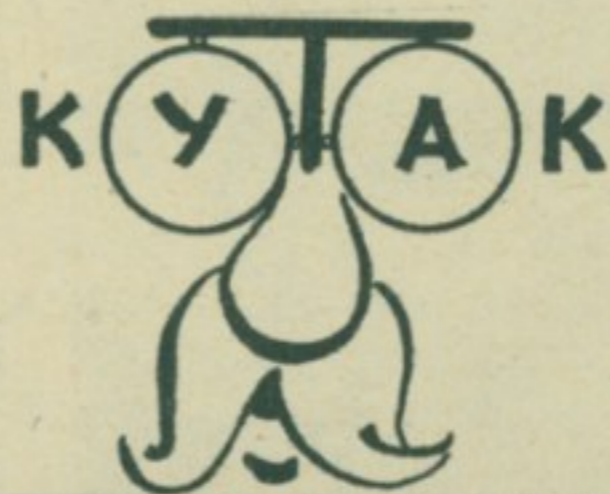
Лига духова је, наравно, енглеска установа. Она уједињује људе који чврсто верују у духове. Помало, јако лош изгледа клуб Како дошло, тако прошло у Дублину. Чланови су добитници на лутрији који су списали новац.

О користи Лиге против ноћног лајања паса у Милвокију или Клуба против трамваја у Англеској владају различита мишљења. Међутим, амерички клуб Уради сам, без сумње је користан. Чланови су људи најразличити-

УМИВАЊЕ ЈЕДНОГ БРОДА

На Атлантском океану је мртва сезона и многи бродови повучени су у своје матичне луке на „велико спремање“. Преокеански пароброд „Франс“ налази се у сувом доку у Авру где 500 радника треба да га дотерају за нову сезону. Овај океански цин дугачак је 315 метара а висок као дванаестоспратница.

ВЕСЕЛОГ
артистара

БРЖЕ, ГОСПОДИНЕ ЂАВОЛЕ

Друм на којем је енглески проналазач Тревитик вршио пробе са својим кочијама на пару, није био много погодан за једно овако „револуционарно“ возило. На њему су се, наиме, на сваких неколико километара налазиле рампе испред којих је требало стати и платити путарину. А Тревитикова парна кочија, једном захуктана, тешко се заустављала. Једној та-

вој рампи Тревитик се приближио таквом брзином да је стражар једва успео да на време уклони преграду.

— Колико треба да платим — повикао је Тревитик једва смањујући брзину.

— Ништа, не треба ништа, господине ђаволе! Само пролазите што пре! — промрљао је смртно уплашени стражар.

ЗА ВАС ЈЕ РАНО

Неки енглески драмски писац-почетник прочитао је Бернарду Шоу своју драму:

— За вас је још рано да пишете тако слабе ствари. На то имају право само најпознатији књижевници — било је мишљење великог писца.

ОСИГУРАЊЕ ПРОТИВ ПОЖАРА

Велики руски баснописац Иван Крилов променио је стан. У уговору о закупу власник стана је унео и сваку тачку: „Ако кривицом Ивана Андрејевича Крилова у стану избије пожар, киратија је

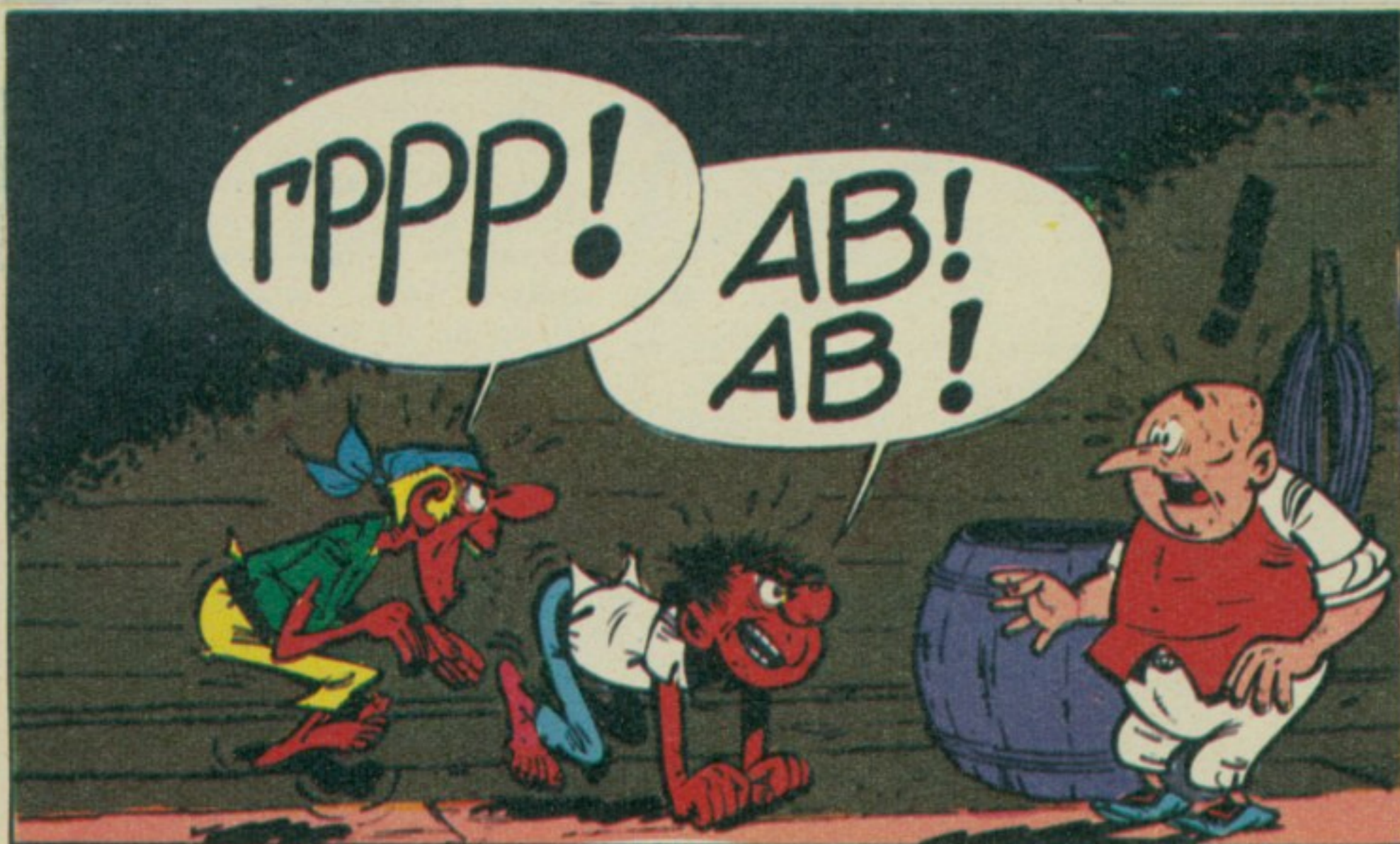
дужан да исплати власнику 60.000 рубаља!

Крилов је без размишљања потписао документ а наведеној суми додао је још две нуле.

Када су га пријатељи запитали зашто је то учинио, Крилов је одговорио: — Газда ће бити спокојнији, а мени је то сасвим свеједно. Јер, ја не бих могао да му платим ни шест хиљада.

ОСТРВО С БЛАГОМ

ТЕКСТ: А. РЕЗМОНА
ЦРТА: М. РЕМАКЛ

НОЋ НА ЛИТИЦИ СМРТИ

**КАД ЈЕ УГЛЕДАО НЕСРЕЋНОГ ФЛОЈДА,
БАГЛИ ЈЕ ЗАБОРАВИО НА ОПАСНОСТ
КОЈА ГА ЈЕ ВРЕБАЛА И ОДЛУЧИО
ДА ГА СПАСЕ ПО СВАКУ ЦЕНУ**

Била је поноћ 26. фебруара 1963. године када је телефонисткиња из Сил Кава (Пејина Фока) примила позив за помоћ. Одмах је телефонирали Вернону Баглију, ловочувару и познатом шаљивчини. Речи које је чуо сасвим су га разбудиле: „Човек у подножју Југозападне главе!“ А напољу је беснела ледена бура. Багли је уздрхтао. Као и сви становници малог острва Гранд Манан, које лежи у близини обала држава Мена и Њу Брунсвика (Сједињене Америчке Државе), и он је добро познавао ту опасну стеноу стрмих зидова која се дизала 60 метара изнад мора и коју су шибали хладни ветрови.

Док се Багли спремао же на му је ставила у џеп пар резервних рукавица. Затим је сео у кола и по вејавици и клизавом путу кренуо у правцу Југозападне главе.

ДРАМА НА МОРУ

Ова ноћна драма почела је, у ствари, претходног јутра. У Хејкок Харбору на обали Мена, 25 километара од острва, два човека отиснула су се на пучину у малом моторном чамцу. Четрдесет двогодишњи Били Џонс и његов млађи брат Флојд надали су се богатом улову. Али, подигао се јак ветар, мотор је отказао, и читавих дванаест часова два човека у чамцу узалуд су се борили с морем, повраћајући и проклињући час кад им је пало на ум да крену. Предвече, олуја их је бацила према јужном врху острва Гранд Манан где се на зрала кула светиља. Бура их је, најзад, насукала на стене у подножју страшне литице која се зове Југозападна глава. Тамо су успели да се, пузећи, склоне изван домаћаја помахниталог

мора. Флојд укочен од хладноће није могао даље. Били му је рекао: „Покушају да се успужем до светионика!“ Флојд није одговорио.

Три сата касније чувар светионика и његова жена чули су слабо куцање на вратима. Када је чувар, по имену Бенсон, отворио, уплашено је устукнуо угледавши на прагу човека, окрвављеног и покривеног снегом, како немоћно лежи и гледа га.

— Мој брат... — муцао је он — мој брат и ја... таласи су нас бацили на стене. Ја сам допузао али је брат још тамо.

ПОЗИВ У ПОМОЋ ЈЕ ЗАПОВЕСТ

Бенсон је био запрепаштен. Добро је познавао литицу и знао да је успон по мразу скоро немогућ. Он је и обавестио телефонисткињу у Сил Каву, најближем од седам рибарских насеља на острву.

За 2500 људи који живе на острву Гранд Манан сваки позив у помоћ је заповест. Код светионика се веома брзо скупиле група од 17 људи, међу којима и ловочувар Вернон Багли. Туче ни снежном вејавицом људи су прешли 1500 метара који су их делили од места одакле се стена обрушавала у море. У дну провалије хучали су таласи. Неко је викнуо Флојда али глас се изгубио у ветру који је дувао брзином од 80 километара на час.

— Спустити се доле сада било би право самоубиство — рекао је неко.

— Сачекајмо јутро — одговорили су људи у хору.

— Не! Било би сувише касно! — И Вернон Багли се издвојио из групе.

— Вежите ми конопац око појаса — рекао је.

Тек што је прешао неколико метара а комади леда и стене почели су да му се откидају испод ногу и падају у дубину. Уплашен, Багли се вратио.

— Немогуће је. Не бих успео!

ПОДВИГ РАВАН САМОУБИСТВУ

Конопац је још био везан око његовог појаса. Багли се лагано удаљио мрмљајући себи у браду. Док су остали разговарали догодило се нешто неочекивано: Багли се изненада вратио и гласно рекао самом себи:

— Наравно да мораш, стари друже!

И почео је да се спушта

опрезно клизећи низ стене и придржавајући се за ретке избочине. После 50 метара застало је и батеријском лампом осветлио око себе. Од Флојда ни трага ни гласа! Багли је, међутим, на свој ужас приметио да се конопац закачио, високо изнад њега, за извијену жилу једног осушеног стабла. Није смео да се помери јер би под његовом тежином корен дрвета попустио и он би се строглавио у бездан. Једино решење било је да опрезним покретима ослободи конопац. Али, није успео. У очајању повикао је онима горе:

— Повуците уже!...

Узалуд! Глас се губио у грмљавини ветра и таласа. Али, неко га је, ипак, чуо. Слаб глас говорио је: „Ову-

да... овуда!“... Флојд Џонс био је жив!

Багли је у том тренутку одлучио да спасе Флојда без обзира на опасност и за качени конопац. Наставио је да клизи низ залеђену литицу. Срећом, уже је издржало.

НА УЖЕТУ ИЗНАД ПОНОРА

На око 8 метара испод себе угледао је Флојда како клечи, са рукама и главом за вученим у пукотину једне стене. Одећа му је била залеђена а само коса се лепршала на ветру. Чим га је видео, Багли је одједном заборавио себе и свој опасни положај. Прешао је ивицу стене идући натрашке а затим се, вишећи изнад воде, лагано спустио.

Људи који су га, високо горе, држали одједном су осетили да је конопац лабав.

— Изгубљен је! — повикали су. И брзо повукли уже. Затим су, изненада, поново осетили тежину. Багли им је дао знак да је све у реду.

Али, Флојд Џонс није могао ни да се макне. Доњи део тела био му је укочен од мрза.

Багли се нашао на новој муци: како да полуонесвићеног Флојда пребаци до врха стене. Најзад је одлучио: навукао је Флојду резервне рукавице које му је дала жена, подигао га на ноге, стао испред њега и руке му савио себи око паса, чврсто их везавши ужетом. Затим је дао знак да се конопац повуче. Два човека висила су на ужету изнад понора. Флојд, тежак 82 килограма, приљубио се уз свог спасиоца снагом коју му је уливао очај. За Баглија је успон био права мора: уже му је стругало леђа, укочени Флојдови прсти заривали су му се у стомак као канџе.

ОРДЕН ЗА ХРАБРОСТ

У тренутку када су се налазили надомак првог „одморшта“ — врха званог Хогс Бек (Свињска леђа), Багли је осетио да Флојдов стисак попушта. Муњевито се окренуо, зграбио га за врат и натчовечанском снагом извукао до испуста. Ту се Флојд онесвестио. После краћег одмора кренули су даље. Стежући једном руком конопац а другом онесвићеног Флојда, Багли је пузао, клизио, прескакао дрвеће. Камење и комади леда одроњавали су му се испод ногу и руку и тукли га по глави. Али, није испуштао свој драгоцен терет.

После два часа успео је да се домогне врха где су о стали прихватили Флојда.

Сутрадан, у болници, браћа Џонс са сузама у очима, захвалила су човеку који је због њих ризиковао живот.

Сви становници Гранд Манана присуствовали су свечаности на којој је Баглију предат Карнеги орден за храброст.

ЛЕДЕНА ОЛУЈА БАЦИЛА ИХ ЈЕ ПРЕМА ЗЛОГЛАСНОМ ЈУЖНОМ ВРХУ ОСТРВА ГРАНД МАНАН. КУЛА СВЕТИЉА ЈЕДВА СЕ НАЗИРАЛА.

ШТА ТАЈ-ИМА ДА ТРАЖИ КОД БУДУЋЕГ ПИЛОТА НАШЕ ПОШТОВАНЕ ГОСПОДАРИЦЕ?

НЕ ЗНАМ, ПРИЈАТЕЉУ... АЛИ БИЋЕ ДОБРО ДА МАЛО ОСМОТРИМО ШТА СЕ ТУ ДЕШАВА!

УЧИНИЋЕМО ГОСПОДАРИЦИ УСЛУГУ ПА ЋЕ НАМ ОПРОСТИТИ НАШУ ДАНАШЊУ ГРЕШКУ!

МИСТЕР ХАЗАРДЕ, ЈА САМ ВАШ КОНЗУЛ У БАНГКОКУ! ДЕВОЈКА МИ ЈЕ РЕКЛА ДА СТЕ КИДНАПОВАНИ!

МАЛО ПРЕУВЕЛИЧАНО! БИЛА ЈЕ ТО МАЛО НЕОБИЧНА ПОНУДА ЗА ПОСАО КОД МАДАМ ЦЕК-ЦЕ...

...И ОНА ВАМ ЈЕ ПОНУДИЛА ДА БУДЕТЕ ЊЕН ПИЛОТ! КАКАВ УСПЕХ!

НЕ РАЗУМЕМ ВАС! ЈОШ СЕ, ДОДУШЕ, НИСАМ ОСВЕСТИО ОД ПРИНУДНОГ СПУШТАЊА И САВ САМ ОШАМУЋЕН...

ДА СЕ НИСТЕ ВИ... ОНА БИ УНАЗМИЛА ДРУГОГ ПИЛОТА С КОЈИМ НЕ БИСМО МОГЛИ ДА САРАЂУЈЕМО!

ЈОШ НЕ РАЗУМЕМ...

ИСПРИЧАЛА ВАМ ЈЕ ДА СУ ЊЕНОГ ПИЛОТА УБИЛИ "БАНДИТИ ИЗ ЏУНГЛЕ". СИРОТОГ ЏИМА СУ УБИЛИ...

...АЛИ ЊЕНИ ЛУДИ! ХЕЛИКОПТЕР ЈЕ КАСНИЈЕ НАЂЕН!

ЗНАМ ТО... ЈЕР ЈЕ ЏИМ БИО НАШ ЧОВЕК!

АЛИ ЗАШТО?

ОПИЈУМ, ХАЗАРДЕ! УВЕРЕНИ СМО ДА ОНА ГАЈИ МАК ЗА ОПИЈУМ А КАМУФЛИРА СЕ ЧАЈЕМ! А ЈА САРАЂУЈЕМ СА МЕЂУНАРОДНИМ БИРООМ ЗА БОРБУ ПРОТИВ НАРКОТИКА...

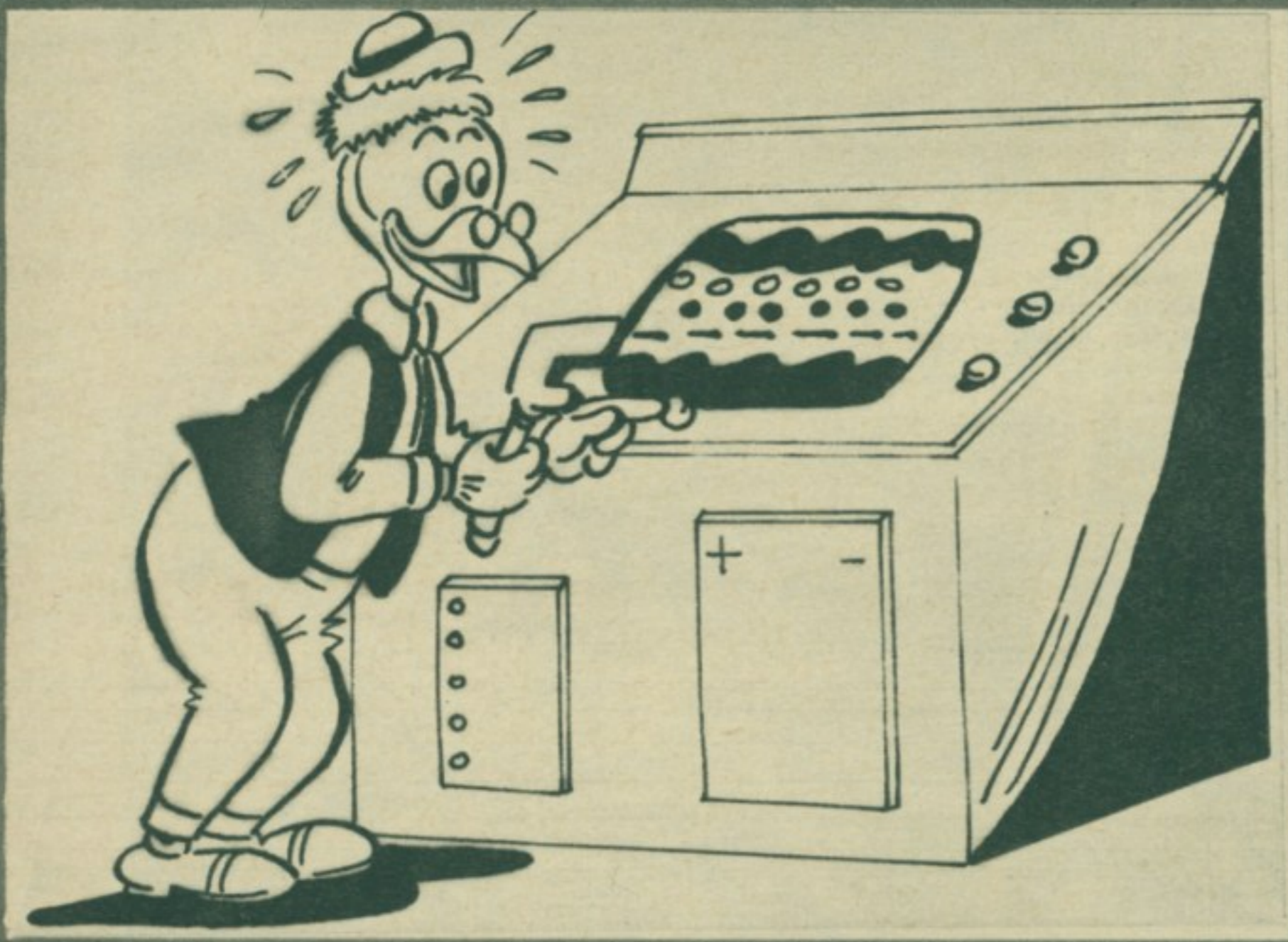
...АЛИ, ЈОШ НИСМО УСПЕЛИ ДА ЈЕ УХВАТИМО НА ДЕЛУ! МИСЛИЛИ СМО ДА ЋЕ ЏИМ...

...АЛИ ОНА ГА ЈЕ УБИЛА! И САД ЖЕЛИТЕ ДА ЈА ПРОБАМ СРЕЋУ! НАДАМ СЕ...

ДОВОЉНО СМО ЧУЛИ! МАДАМ ЦЕК-ЦЕ ЋЕ БИТИ ЗАДОВОЉНА!

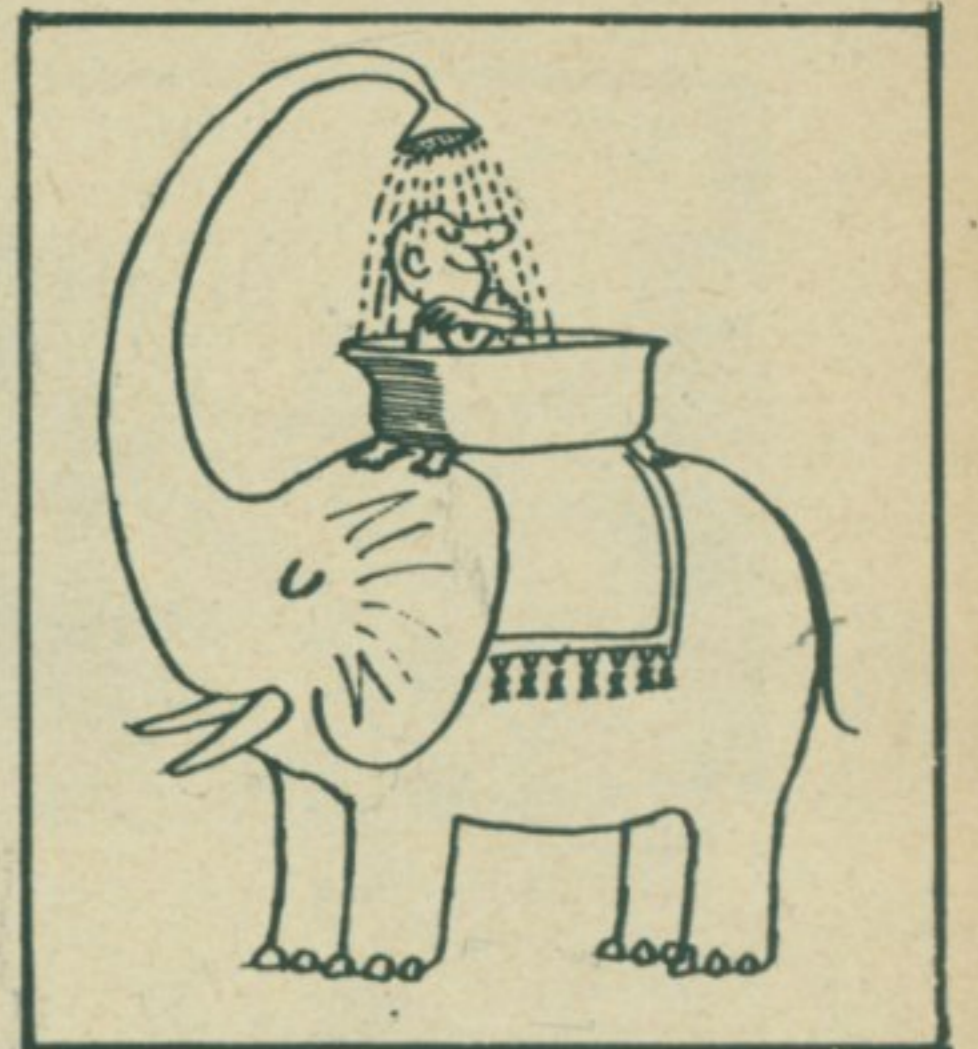
ИМАТЕ ЛИ СМИСЛА ЗА НАУКУ?

Неким ученицима добро „иду“ језици, лако уче песме напамет, лепо пишу. Они, међутим, врло често „ратују“ с математиком. Други су, опет, одлични из физике, хемије и математике; другим речима, привлаче их природне науке. А ви? Да бисте сазнали, одговорите на наша питања.

1. Шта вам се више допада - супермодерна или стара архитектура?	☐ ☐	6. Можете ли да наведете имена тројице савремених песника?	☐ ☐
2. Умете ли да објасните како ради часовник?	☐ ☐	7. Када чујете реч „свећа“, да ли одмах помислите на паљење мотора?	☐ ☐
3. Имају ли турбомлазни авиони елисе?	☐ ☐	8. Да ли је Леонардо да Винчи измислио и апарат за летење?	☐ ☐
4. Сматрате ли да ће наука, пре или касније, успети да победи рак?	☐ ☐	9. Можете ли да изрецитујете без погрешке бар двадесет стихова неке песме?	☐ ☐
5. Да ли лако рачунате напамет?	☐ ☐		

РЕШЕЊЕ:

Скупили сте више од 6 поена? Ви имате изразитог смисла за друштвене науке; вероватно ћете постати инжењер или техничар. У сваком случају, успећете!
 Између 3 и 6 поена: нитпросечне сте интелигенције и подједнако обдарени и за природне и за друштвене науке.
 Мање од 3 поена: брзо се утешите јер имате све квалитете да постанете песник или писац. А то је веома занимљиво.

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

— Мама, што сам данас упознао у школи једног фантастичног другара...!

ЈА ВОЛИМ **EVA** САРДИНУ СА ЗНАКОМ МОРЖА

ВАТРОГАСАЦ НА НИЛСКОМ КОЊУ

Шорти, ватрогасац из Лусакe, у Замбији, кренуо је једне вечери на дежурство, и то бициклом. Изнаменада му се на путу испречило нешто велико и округло. Покушавајући да заобиђе препреку, која му се у вечерњој тами учинила као огроман камен, Шорти је нагло окренуо волан али је изгубио равнотежу и треснуо... једном нилском коњу на леђа. Избезумљена због неочекиваног „напада“ животиња се дала у трк. После отприлике две стотине метара Шорти је слетео с леђа необичног „нарипа“ и нашао се у јарку — срећом незлеђен.

Због своје „шетње“ на нилском коњу Шорти је закаснио на вечерњу прозивку. Командир ватрогасне станице није поверовао у његову причу и казнио га.

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

СВОЈИМ НЕПРИЈАТЕЉИМА НАЈБОЉЕ ЂЕШ СЕ ОСВЕТИТИ ТИМЕ ШТО ЂЕШ У СВЕМУ БИТИ БОЉИ ОД ЊИХ.

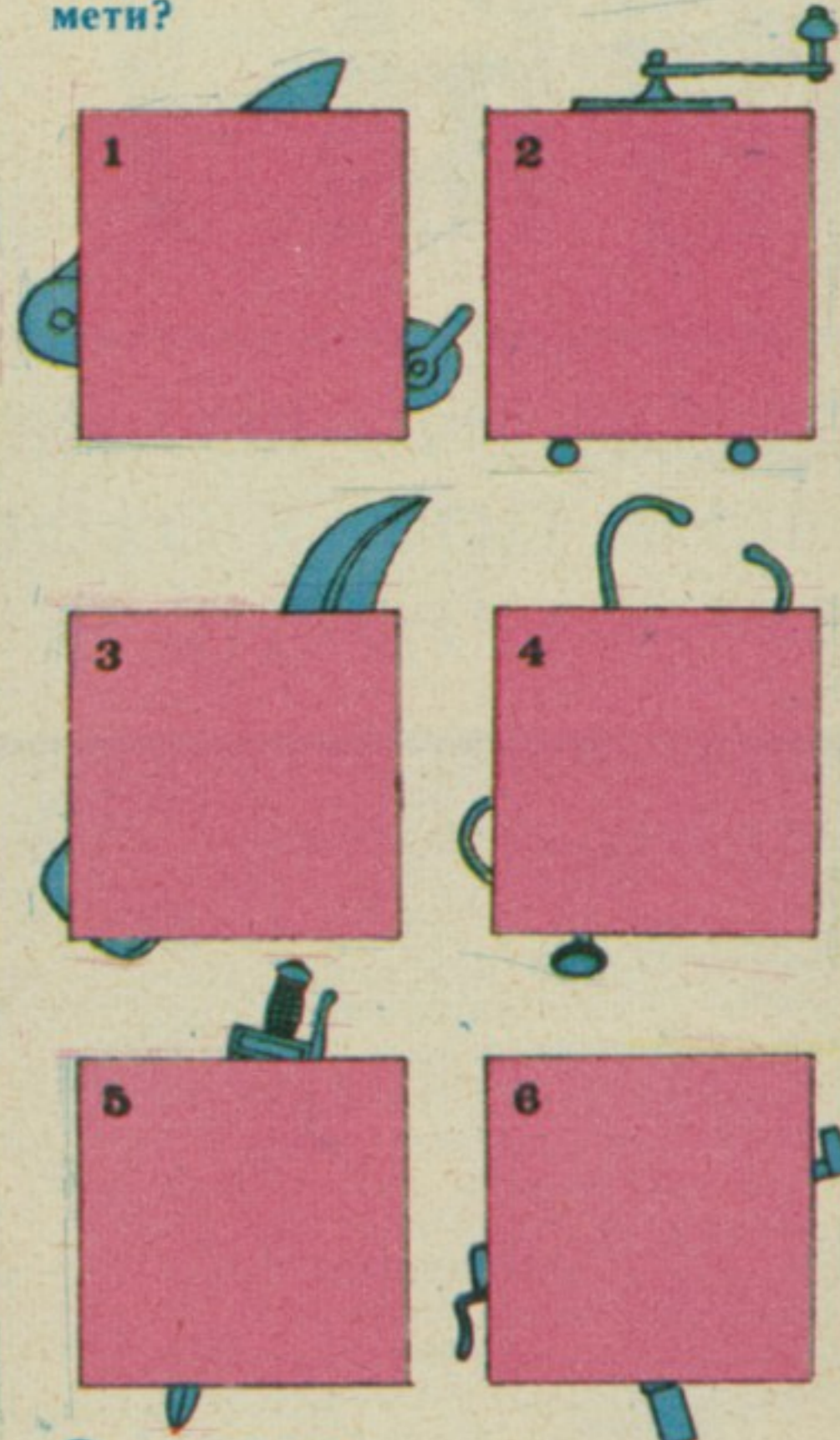
(Диоген)

НЕВОЉЕ СА ВОДОМ

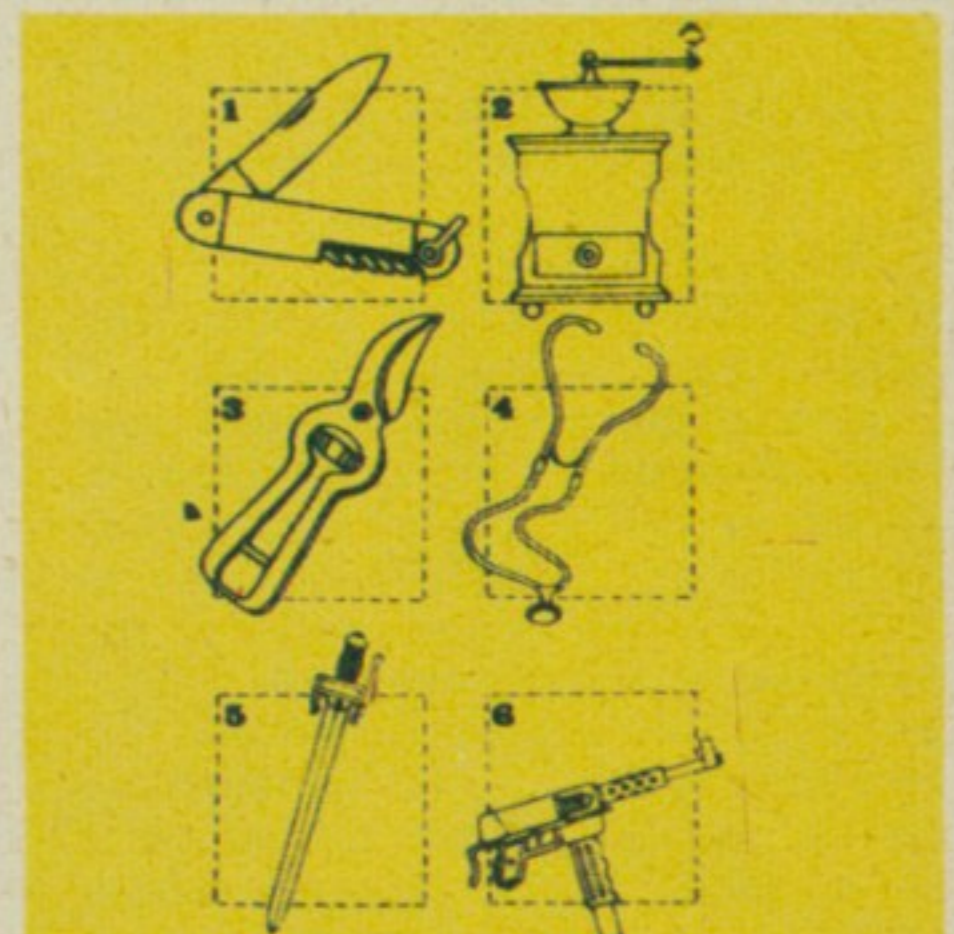
СКРИВАЛИЦА

Иза ових шест заклона налази се шест различитих предмета. Можете ли на основу делова који извирују да погодите који су то предмети?

Одговор:

1. ножич; 2. млина за кафу; 3. клешта; 4. лекарска слушалаца; 5. маљ и 6. машинка.

У Багдаду, где су мађионичари и чуда свакодневна ствар, живео је калиф Харун ел Пусах. Калиф је био добар...

ХОЋУ ДА ПОСТАНЕМ КАЛИФ УМЕСТО КАЛИФА!

МЕНИ ЈЕ МНОГО ЖАЛО, О ПРЕСВЕТАЦУ, АЛИ... ИЗГУБИЛИ СТЕ ИГРУ!

НЕ ЉУТИМ СЕ! ЈЕР ЈА САМ ДОБАР!

Тај добри калиф имао је великог везира. Био је то један жгољавко, веома веома рђав, по имену Изногуд. И тај велики везир имао је у глави само једну мисао...

Зли велики везир имао је једног слугу који се, ко зна зашто, звао Дилат Ларат. Слуга му је био веома, веома веран и не тако глуп као што би се на први поглед могло помислити. У то ћете се, уосталом, ускоро уверити пратећи наш нови стрип који почиње од идућег броја.

КУЋА У ПЛАНИНИ

БОРБА ПРОТИВ НЕВИДЉИВИХ

4

ВИДЕЋЕМО КОЛИКО ЋЕТЕ ЈОШ ВРЕМЕНА ПОСЛЕ ОВОГ РАЗГОВОРА ЖИВЕТИ-ТУРОБНО РЕЧЕ БИЧ ГРАХАМУ

Човек се мало колебао. — Прекјуче смо ткрили нову емулзију... — започе напрежући се. — Тражили смо је већ три месеца под Бичевим руководством. Радили смо као робови: у групама, смењујући се, дању и ноћу; изгледало је као да сваки минут стаје компанију хиљаде долара, тако су пожуривали. Вимен је најзад открио емулзију у среду ујутру, али у то нисмо били сасвим сигурни све до неколико минута пре експлозије.

Тајансџвена
мала сунашца

— Каква је то била емулзија и како сте је испробали? — упита Грахам.

— Фотографска емулзија, врло осетљива на ултракратке таласе. Бич је рекао да се овом емулзијом може фотографисати нешто што има облик сунашца... не знам зашто. Направили смо пробе с Вименовим препаратом и стварно, могли смо да видимо негативе облика који су заиста личили на мала сунашца.

— Даље! — питао је Грахам.

— Посматрали смо их изненађени и дискутовали о њима. Сунашца, у ствари мале кугле са невидљивим зрачењем, лепршала су на великој висини изнад павиљона за дестилисање број четири. Не знам како и зашто, али поглед на ове негативе ужасно нас је узнемирио: нека врста узбуђења стезала нам је грло. Бич је био у својој кући кад је Вимен вршио пробе. Телефонирао му је, и управо док му је причао о томе... Бум!

— Је ли Бич знао за њихово постојање пре него што сте их ви фотографисали?

— Наравно! Не знам на који начин је дознао, али у сваком случају је знао.

— И никад вам ништа није рекао о природи тих предмета?

— Не. Рекао је само да мора да имају облик, односно да се могу видети на негативу. Ништа друго. Био је веома суздржан кад је о томе говорио.

— Хвала! — рече Грахам. — Учинили сте нам велику услугу.

Инвазија
зановешала

У дну увале у планини Грахам је на месечини опазно ниску зграду, која се готово приљубила уза земљу. Била је то чврста зграда од цемента и камена сиве боје. Њена у-

самљеност била је просто непријатна.

Ципелом је ударио у врата, ударац се стално понављао, као о гонг. Из куће је чуо дубок глас:

— Ко је?

Грахам се представи а онда запита:

— Јесте ли ви професор Бич?

Врата се отворише и глас из сенке рече:

— Уђите, Грахаме. Нас двојица смо се већ видели, али у овом мраку нисам вас препознао.

Иза Грахама врата се затворише, шкљоцну кључ у брави. Једна рука га ухвати и поведе кроз мрак. Онда се зауставише, Грахам зачу лак шум, пред њим се појавише једна метална врата, и њему се учини да је изгубио тло испод ногу. Затим је схватио: ко би помислио да би се на таквом месту могао налазити лифт. Упали се светлост и кабина се заустави. Најзад је Грахам могао да види лице свог пратиоца. Професор Бич се није изменио, држао се право, у његовој коси није било ни једне седе. Па ипак, нешто се у њему изменило — биле су то очи. Његов мали шиљат нос избијао је између два ока која су гледала хладно и чврсто, имале су неки натчовечански сјај.

— Ко вам је рекао да ме овде можете наћи? — упита Бич.

— Уредник једног листа у Боазу је знао да стално долазите овомо: рекао ми је да ће сутра послати овамо једног новинара да види да ли сте још живи. Ја сам га претекао.

Бич уздахну:

— Знао сам да ће настати инвазија зановетала после свега што се догодило.

Не јоворише
истину!

Увео је Грахама у малу собу пуну књига и понудио му столицу.

— Претпостављам да је разлог ваше посете трагедија у Силвер Ситију...

— Тако је.

— Али не разумем зашто вас занима цео тај случај, министарство финансија у коме ви радите нема никакве везе са тим.

— Не, сада радим у обавештајној служби — рече Грахам.

— Ако хоћете да знате зашто су котлови са нитратом сребра експлодирани, то вам не могу рећи. Идућих недеља сви ће питати за објашњење: полиција, инспектори, фабрика, хемичари, новинари. Само ће губити време. Уопште нисам у стању да дам објашњење.

— Не говорите истину, — рече Грахам мирном сигурношћу.

Научник устаде, уздахну и пође

до врата. Повуче једно уже и један велики флуоресцентни екран се указа. Професор се вратио и сео.

— А зашто бих лагао?

— Зато што само ви знате да је нитрат експлодирао због необичног феномена који сте покушавали да фотографисете.

Више вас ништа
не може сјасати

Док је Грахам говорио, осећао је да му се коса диже на глави, свестан да је овим својим разговором потписао себи смртну осуду. Био је изненађен што је још жив.

— У сваком случају — настави Грахам — то што је уништило град није различито од онога што је и-

признам да поседујем важне информације, али немам намеру да их ником дам па било ко да их тражи.

Грахам је био тврдоглав и није се дао лако победити.

— Ирвин Веб — рече — оставио је поруку коју смо дешифровали и у којој је укратко изнет већи део његових открића.

— Уништење Силвер Ситија није вам изгледа довољно? — готово се наљутио Бич. — Једном човеку је успело да направи фотографију, гледа је, мисли... и једним ударом тридесет хиљада људи је то платило животом. Не разумете? И у овом часу су ваше мисли најопаснији непријатељи које имате. И најмање размишљање о томе да вам је позната цела та ствар, навлачи на вас катастрофу. — Његов поглед паде на флуоресцентни екран. — Ако овај екран засветли, ни ја нити икак

— АКО ОВАЈ ЕКРАН ЗАСВЕТЛИ, НИ ЈА, НИТИ ИКАКВА СИЛА НА СВЕТУ НЕ МОГУ ВАС СПАСТИ СИГУРНЕ СМРТИ! ПАЗИТЕ, УПОЗОРИО САМ ВАС.

завало смрт великог броја познатих научника. Управо ме је истрага коју водим поводом смрти неколицине научника довела код вас.

Из новчаника је узео телеграм који је пружио Бичу. Овај је полугласно читао:

„Грахаму код полиције у Боазу. Заједнички садржалац: сви су били Бјорнсенови пријатељи или пријатељи његових пријатеља. Харимен.“

— И ви сте били Бјорнсенов пријатељ?

— Тачно је — признаде Бич. — Био сам најбољи Бјорнсенов пријатељ, један од малобројних који су остали у животу. — Подиже очи гледајући у Грахама. — Могу да вам

ва сила на свету не могу вас спасти од сигурне смрти.

— Знам — одговори Грахам — али ја хоћу да ризикујем.

— Чињенице су невероватне.

— Али ви у њих верујете?

— Не, Грахаме, ја не верујем... знам да они постоје!

Најзад Бич устаде и угаси светлост.

— Боље ћемо видети екран у мраку — рече. Седите крај мене и не одвраћајте поглед. Ако се осветли, присилите се да мислите на нешто друго... Иначе, нико вам на свету не може помоћи.

Грахам примакну своју столицу до професорове и упери очи на екран.

ВУЛКАНСКО ПЛЕМЕ

— Грахаме — започе Бич — један човек је направио научно откриће које је исто толико важно као и откриће микроскопа. Открио је средство за повећање видљивости унутар инфрацрвеног. Тај човек је био Бјорнсен. Као што се догодило код многих других открића и ово Бјорнсеново је било случајно. Тако је он открио нови свет за чије постојање нико није знао пре њега, баш као и код микроскопа.

— Игра електромагнетских вибрација простира се на више од шездесет октава, али човече! око може да види само једну. С оне стране ограда коју нам је поставила наша ограничена видљивост, живе наши моћни непријатељи.

— Немојте околишати, молим вас, говорите!

— За очи које имају веће подручје видљивости од нашега, они изгледају као кугле бледодре светлости које лепршају у ваздуху — објасни Бич. — Пошто су налик на лопте живе светлости, Бјорнсен их је крстио — Витони. Али они нису само живи, они су и интелигентни.

— А да ли ви можете да их видите?

— Да. Било би боље да их никад нисам могао видети! — Тешко научнички дисање допирало је чак до Грахама. — Сви који су поновили одређен Бјорнсенов експеримент добили су моћ да пређу границе нормалног људског ока, видели су их и постали смушени, непрестано су мислили на њих и на њих је пала сенка смрти. Са кратке удаљености Витони могу да читају из човековог мозга, као што ми читамо књигу. Наравно, они одмах предузимају мере да би спречили ширење вести које би могле да објаве свету њихово постојање: уништавају без милости сваки покушај сазнања. Бјорнсеновим ученицима који нису у спели да прикрију своје сазнање о Витонима, па макар и за време сна, ова бића су затворила заувек уста и мозак.

После подужег ћутања Бич настави:

— Вероватно ће се то догодити и нама. Један ум који може ванредно да се контролише, можда ће и успети да влада својим мислима и да их управља по својој вољи док је будан, непрестано, сваког минута, сваког секунда, али ко може да успе да контролише своје снове?

— Претпостављао сам да је реч о тако нечем?

— Озбиљно? — Бич није сакрио своје изненађење.

— Да. Од почетка истраге имао сам у извесним тренуцима необично осећање да је потребно да потпуно одбацам мисао о том предмету. Неколико пута сам послушао нејасан али веома јак инстинкт. Осећао сам, веровао, знао, да је потребно да мислим на нешто друго.

— То вам је досад и спасло живот — изјави Бич. — Да није било тако, били бисте уништени већ првог дана.

— Онда је моја самоодбрана била јача од оне коју су имали људи као Бјорнсен, Лутер, Мајо, Веб?

— Ви сте били у стању да много лакше изведете контролу својих мисли јер сте само наслућивали док су они тачно знали.

Туробно додаде:

— Видеће се колико ћете времена још живети после овог разговора! Витони немају милости, а потврда за то је Силвер Сити, који су одједном читав дигли у ваздух, истог часа кад су сазнали да смо открили средство да их снимимо.

— НАСТАВИЋЕ СЕ —

КАД ЈЕ ПАЛА НОЋ У ПОДНОЖЈУ ВУЛКАНА ХОРДА ЉУДИ ВАТРЕ ОКУПИЛА СЕ ОКО СВОГ ВРАЧА...

ПЛАНИНА ДРХТИ ОД ЖЕЉЕ ЗА РАТОМ, ЗЕМЉА СЕ ТРЕСЕ ПОД НАШИМ НОГАМА, КАМЕЊЕ ГРМИ...

О, ТИ КОЈИ ЖИВИШ У СРЦУ ПЛАНИНЕ, УТИШАЈ СВОЈ ГЊЕВ! ЉУДИ ВАТРЕ ЋЕ КРЕНУТИ У БОРБУ, СТЕКИ ЋЕ ЗАРОБЉЕНИКЕ И ПРИНЕТИ ИХ ТЕБИ НА ЖРТВУ!

ДУГО СУ КРОЗ НОЋ ОДЈЕКИВАЛИ ЗВУЦИ ТАМ-ТАМА. ТЕЛА НАМАЗАНИХ РАТНИКИМ БОЈАМА, ЉУДИ ВАТРЕ СПРЕМАЛИ СУ СЕ ЗА БОРБУ...

ЗВЕЗДА НОЋИ ВОДИЋЕ НАШЕ КОРАКЕ! У ЧАМЦЕ!

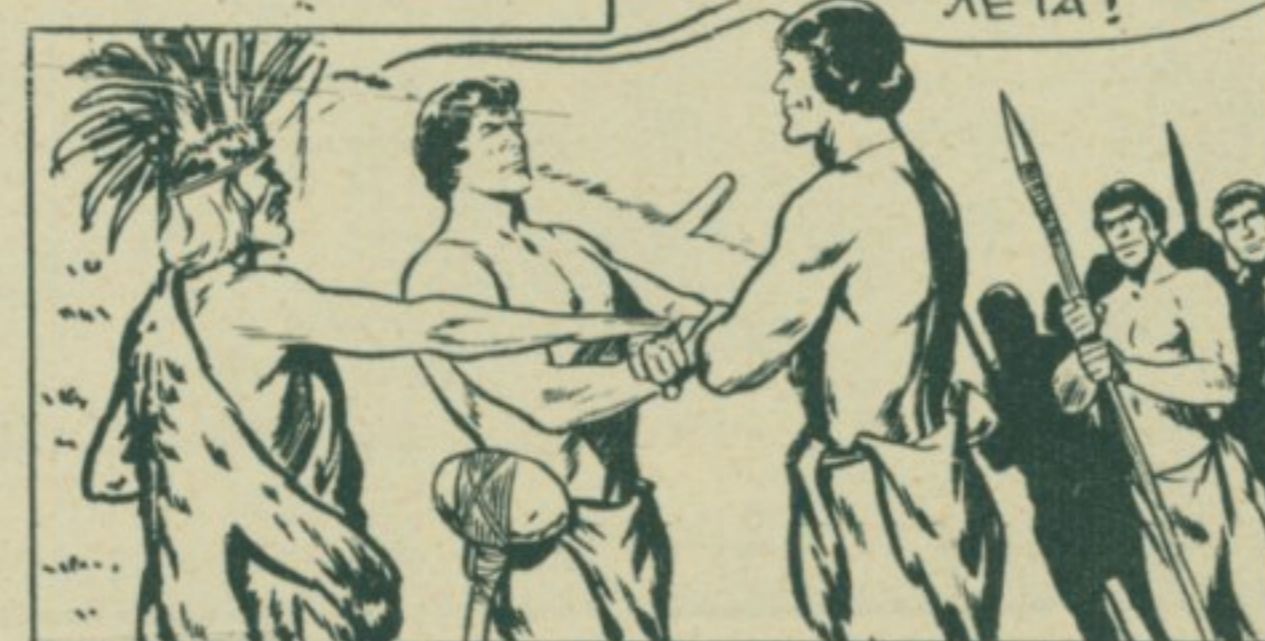
ЈУ-ХУУУ!
УУУУ!
АУАУАУ!

МЕЋУТИМ, У НАСЕЉУ ЉУДИ МОРА ОДРЖАВАТИ СЕ СВЕЧАНОСТ У КОЈОЈ СУ ТАО И ТУНГА ПОСТАЛИ БРАКА ПО КРВИ...

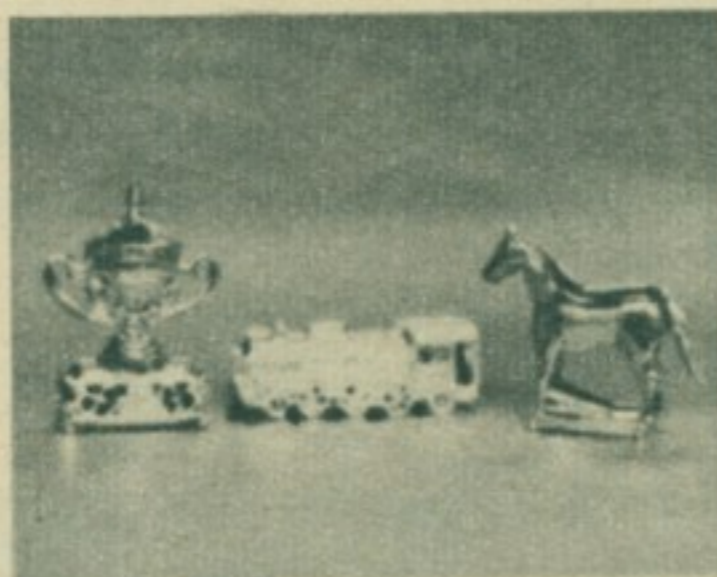
У ВАШИМ ТЕЛИМА САД СТРУЖИ ИСТИ ЖИВОТ! БУДИТЕ БРАКА МНОГО ЗИМА И МНОГО ЛЕТА!

САД САМ ЈА ТИ, А ТИ СИ ЈА! МОЖИ КЕШ ДА ЛОВИШ МОЈИМ НАЈБОЉИМ ОРУЖЈЕМ!

ТУНГА НЕМА НИШТА... АЛИ СВОЈУ СНАГУ УЈЕДИНИЋУ С ТВОЈОМ! У СВИМ БОРБАМА!

ПОДСЕТНИК

Резачи од сјајног жутог метала у облику локомотиве, аутомобила, споменика. Продавница Економског бироа, Улица Маршала Тита 4. Цена 10 динара.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

АПЛАУЗИ ЗА »АПЛАУЗЕ«

Ансамбл „Камелеони“ веома је популаран у Италији. Недавно је ту популарност крунисао првим местом на топ-листи. Мелодијом „Аплаузи“ четири младића су одушевили љубитеље забавне музике, за веома кратко време продали велик број плоча и сигурно заузели прво место. Да је ова мелодија добра, сведочи и то што успех није био тренутан: и поред велике конкуренције „Камелеони“ се држи на првом месту. Плочу је издао РТБ а цена је 7 нових динара.

APPLAUSI
I CAMALEONTI

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Желео бих да ми се јави друг Миомир Николић уч. VIII из Панчева, или неко ко зна његову адресу да ми пошаље. Дејан Стамболић, Палмира Тољатија 4, V спрат, Нови Београд.

Ученица сам првог разреда гимназије. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из земље и иностранства. Језик дописивања: француски и српскохрватски. Навијам за „Црвену звезду“ волим бит музику, Ролингстонсе, Џорџа Харисона, Војана Марка (из филма „Сунчани крик“) и ансамбл „Силуете“ са Зораном Мишчевићем. Светлана Стефановић, Гаврила Принципа бр. 8, Београд.

Ученици I б разреда гимназије „Тодор Дукин“ из Бечеја желе да се дописују са првим разредима средњих школа из целе Југославије. I б одељење гимназије „Тодор Дукин“, Бечеј.

Живим у Шведској и желим да се дописујем са девојчицама и дечама од 10—12 година који живе у Југославији и Русији. Тугомир Поповић, Svedje vagen 2 c, boks 48, Overum, Sverige.

Звем се Нађ Торма Иштван. Имам 13 година и идем у седми разред. Волим фудбал и скупљам марке. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Навијам за „Партизан“. Ивана Зетовића 7, Суботица.

Имам 10 година и желео бих да се дописујем са неким дечаком из Југославије. Језик дописивања — српскохрватски. Редовно ћу одговарати на писма. Навијам за београдски „Партизан“. Хоби ми је сакупљање слика фудбалера из свих крајева света. Слободан Продановић, Радничка 49, стан бр. 26, Нови Сад.

Идем у I разред основне школе. Учим добро. Сакупљам значке, салвете и слике градова и планина. Волим народну и забавну музику. Бавим се само једним спортом — фудбалом. Навијам за „Партизан“. Небојша Маравић, Владимира Мајаковског 6, Суботица.

Желела бих да се упознам са мојим вршњацима. Имам 9 година, идем у III разред и скупљам салвете. Зорица Јанков, ул. С. Марко вића 10, Перлез.

Имам 12 година и идем у VI разред. Желела бих да се дописујем са вршњацима из целог света. Мој хоби је сакупљање салвета и „Кандит“ маркица. Снежана Ловрен, Прва пролетерска 19, Рудо.

Одавно већ желим да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и иностранства. Скупљам марке и желео бих да их мењам, али могу да добу у обзир и друге ствари за замену. Језик дописивања српскохрватски, мађарски, немачки и енглески. Имам 21 годину и по занимању сам лекарски помоћник. Антал Шољмоши, Караташ.

* укршћене речи *

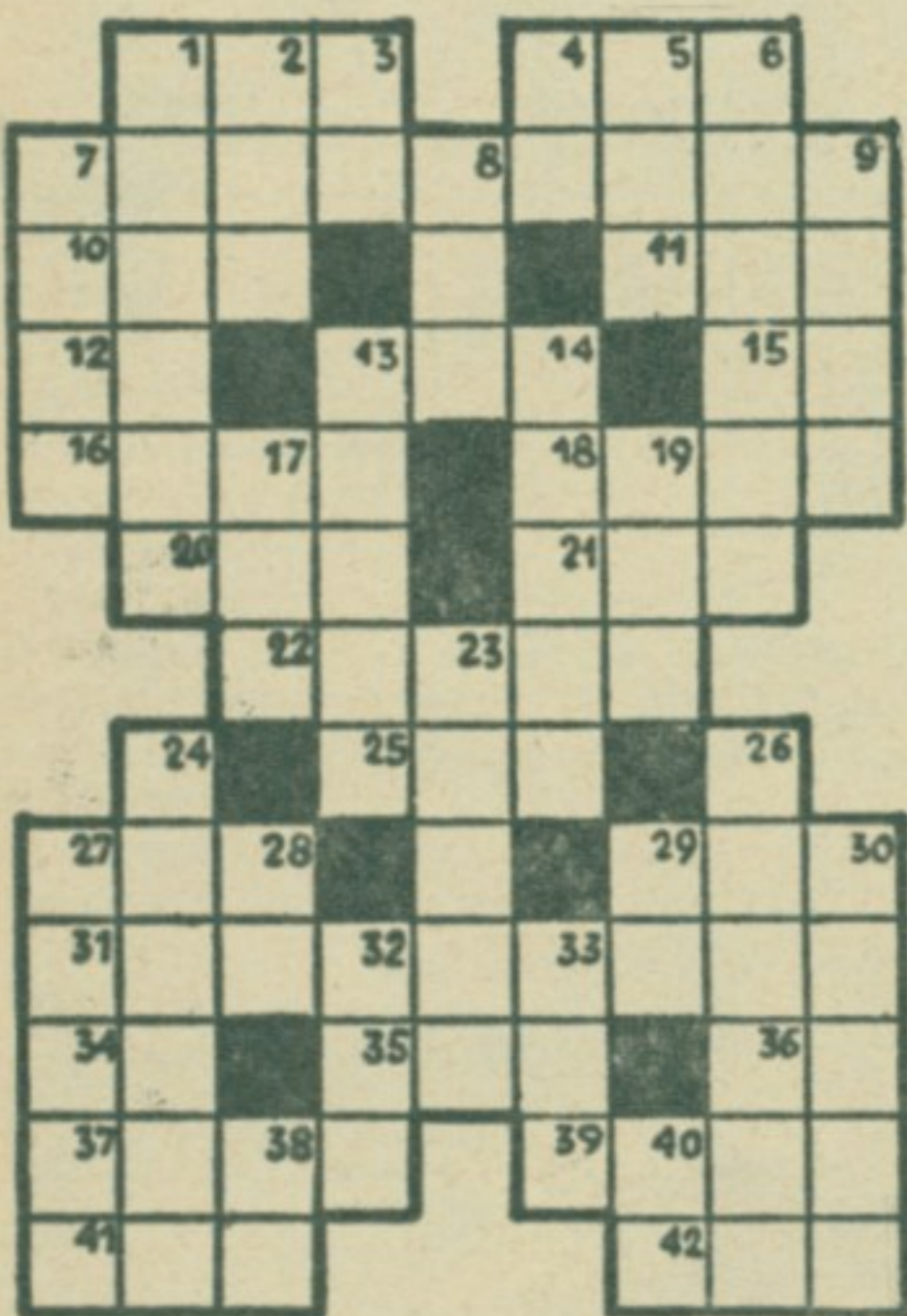
ВОДОРАВНО: 1) opak, 4) летовалиште у близини Опатије, 7) кратко копље за борбу с биковима, 10) и један и други, 11) билијарски штап, 12) лична заменица, 13) посуда, 15) скраћеница за својеручно,

16) утвара, 18) део тела, 20) отац (слов.), 21) име глумице Гарднер, 22) француски певач (Салвадоре), 25) стара мера за тежину, 27) недаћа, 29) грубо вунено сукуно, 31) атлетско такмичење у десет дисциплина, 34) слово латинице, 35) несрећа, 36) врста јапанског позоришног комада, 37) усијана вулканска маса, 39) рибарска мрежа, 41) чехословачка афирмација, 42) инсект из фамилије опнокрилаца.

УСПРАВНО: 1) разбигра, 2) име глумице Мањани, 3) предлог, 4) хемијски знак за иридијум, 5) морски сисар, 6) једна од САД, 7) фарба, 8) аустралијска птица тркачица, 9) главни град Гане, 18) крдо, 14) позоришна игра, 17) грчко слово, 19) орган чула слуха и равнотеже, 23) град у Јапану, 24) бућ, 26) тропско дрво, 27) посуда, 28) кост (мед.), 29) почетна слова азбуке, 30) једна од САД, 32) ноћна птица грабљивица, 33) песма узвишеног садржаја, 38) домаћа животиња, 40) гувернер Свете Јелене у доба Наполеона.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) гар, 4) бит, 7) Олиб, 9) виза, 10) небо, 11) елан, 12) арена, 14) трагант, 16) трико, 17) Сеј, 19) лу, 20) сив, 22) ла, 23) оба, 25) запад, 27) аква-рел, а, 30) цимет, б, 32) крик, 34) њива, 36) Раја, 37) Епир, 38) аба, 39) ада.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа «ПОЛИТИКА» Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 605-1-82-1. Поштански фах 124. Преплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају.

МАЛА ПОШТА

Рад Драгице Новковић.

НЕЗАДОВОЉНА ДРАГИЦА

Драги уреднице, Ради се о овом конкурс за насловну страну „Забавника“.

Немојте се љутити, што ћу још у почетку почети да вичем и да се љутим на тај „специјални“ жири, који тако „правично“ доноси одлуке о наградама цртежа.

Ви сте дали праву награду цртежу који није ни принети моме, ни цртежима мојих другарица, које су такође послале. Наши цртежи су неограничено икс пута бољи и лепши. Толико ми је било криво, кад сам видела шта сте објавили, и ко је добио награду. Од муке и беса нисам знала шта да радим, него ево узех да вам напишем ово писмо. Мени није стало до награде, већ до мог поноса за цртање.

Само ми је жао што сам цабе трошила температуре, и цабе улагала толико труда. Мада сам знала да нећу добити награду, већ да ће је добити неки безвезни цртежи. Јер верујем да су тих 10 главних цртежа (који су објављени), добили награду уз помоћ протекције.

Ја признајем, свако има свој укус, али ипак, оно што је лепо, лепо је, а оно што не ваља не ваља.

Можда је то ученик нижих разреда, а ја сам ученик VII разреда. Па молим вас, оно нису људи, деда-мраз (па оно су мајмуни).

Не љутите се на мене, јер сам истину написала. Други пут будите реалнији и бићете награђени лепим похвалама.

И ја сам предала један цртеж, који је измишљен и фантазија према овим објављеним.

Вслела бих да видим или чујем како сте реаговали и да ли сте уопште добили ово писмо. Одговорите ми некако. Уједно вам честитам Нову 1989. годину.

Драгица Новковић
ул. Хусинских рудара 31
Београд

За све можете да оптужите редакцијски жири, али за протекцију — не — јер жири прегледајући радове није гледао чији су, пошто није окретао пољењу цртежа на којој су били купони са потписима аутора. Тек кад су радови одабрани, чланови жирија су погледали и забележили имена и адресе награђених. Жао нам је што нисмо имали награда за све цртеже, јер је јасно да су сви млади цртачи, кад су одлучили да пошаљу рад, направили добар цртеж. Надамо се да ће вас проћи љутња и да ћете и други пут ризиковати своје мишљење о себи, препуштајући жирију да одлучи који је цртеж најбољи. А жири, наравно, може да погреши јер у њему нема ни Пикасоа ни Лубарде. (Дозволите шалу: за један овакав конкурс није их требало узнемиравати!)

И ШАЉАПИН ЈЕ БИО ОДБИЈЕН

Поштовани друже технички уреднице,

Пре свега извињавам се што вас узнемиравам овим писмом, али молим вас да ме, као родитеља, саслушате.

Претпостављам да сте, као технички уредник листа, били члан жирија који је оцењивао дечији цртеж на конкурс за новогодишњу насловну страну „Политикиног забавника“.

Мој син Срђан био је један од учесника тог конкурса. Наиме, на изричито инсистирање мојих пријатеља (међу којима су двојица ликовни уметници) дозволио сам детету да пошаље цртеж. До сада сам настојао да дечака сачувам од неумерених и сталних похвала његових цртачких способности, јер сам сматрао да то може само да штети његовом успеху у школи из других предмета. Наравно, као родитељу, стало ми је да дечак схвати како цртање није све, поготову што он има свега осам и по година. Узгред речено, одбио сам предлог једног свог пријатеља, новинара, да у новосадском „Дневнику“ објави дечакове цртеже и репортажу о њему. Професор сам књижевности и знам многе ученике којима је сувише рано „ушла вода у уши“, — размажени и обсаипани са свих страна, често нерепалним хвалама, они су постали мали уображени снобови који игноришу све што је ван њихових „уметничких“ прекупација.

Унапред сам своје детету говорио да ће БИТИ СРЕЋА АКО ЊЕГОВ ЦРТЕЖ УЋЕ У КОНКУРЕНЦИЈУ ЗА ЈЕДНУ ОД НАГРАДА. Данас пре подне дошао је из школе врло утучен и показао ми новогодишњи број „Политикиног забавника“, у којем, међу награђеним није било његовог имена. Нисам умео да му објасним тај пораз. Кажем пораз зато што је дечака такав исход страшно погодио. Интимно, он је био свестан својих могућности. Већ од треће године, он свакодневно црта по два-три сата дневно, и данас има на стотине цртежа, о којима су са усхићењем говорили неки моји пријатељи ликовни уметници.

Молим вас, друже Горбунов, како дечаку да објасним тај пораз — и јо на првом кораку, приликом првог проверавања његових могућности. Рекао сам му да, можда, његов цртеж није стигао на време, али тај „аргумент“ њему није био довољан. Да ли је жири посумњао да је Срђанов цртеж можда ДЕЛО БОЛЕСНО АМБИЦИОЗНИХ РОДИТЕЉА? Молим вас да ме схватите: дечак се на-

Рад Срђана Зекавице

шао у жрвњу између досадашњих похвала учитељице (и других компетентних — да је врло, изузетно надарен за цртање) и данашњег пораз.

Као родитељ, било би ми жао да га овај неуспех обесхрабри и убије му сваку амбицију да и даље црта.

Зато вас молим: напишите ми на овој дописници да ли је Срђанов рад уопште стигао на време, или га жири није узео у обзир зато што нема квалитета. Или је, пак, жири посумњао у аутентичност цртежа? Ако је ова трећа претпоставка у питању, можете се уверити у свако доба: дођите код нас кући или у Срђанову школу, где ће вам дечак показати да ли уме да црта.

Још једном вас молим да ме разумете: Срђан је све ово доживео као тежак пораз. Верујем да је и вама стало да једно надарено дете и даље развија склоност ка цртању.

Поздравља вас и извињава се Димитрије Зекавица, професор Нови Сад, Орловића Павла IV/2. Верујемо да смо одговарајући другарици Драгици одговорили и вама. У сваком случају молимо вас да не извлачите никакав важан закључак из тога што наш жири није наградио Срђана. Ако се не варамо, Шаљапина нису примили у један хор као неталентованог, а он је после постао највећи певач на свету.

WALT
DISNEY

МИКИ

